

2 KRØNIKEBOK

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36		

KAPITTEL 1

Salomo, Davids sønn, ble en mektig konge; Herren hans Gud var med ham og lot ham bli overmåde stor.

² Og Salomo lot befaling utgå til hele Israel, til høvedsmennene over tusen og over hundre og til dommerne og til alle høvdinger i hele Israel, til familiehodene.

³ Og han og alle de han hadde kalt sammen, drog til offerhaugen i Gibeon; for der stod Guds sammenkomst-telt, det som Herrens tjener Moses hadde gjort i ørkenen.

⁴ Men Guds ark hadde David ført op fra Kirjat-Jearim til det sted han hadde gjort i stand for den; for han hadde reist et telt for den i Jerusalem.

⁵ Og kobberalteret som Besalel, sønn til Uri og sønnesønn til Hur, hadde gjort, stod der foran Herrens tabernakel, og Salomo og de som han hadde kalt sammen, søkte dit.

⁶ Og der, på kobberalteret som hørte til sammenkomstens telt, bar Salomo frem offere for Herrens åsyn, tusen brennoffer ofret han på det.

⁷ Samme natt åpenbarte Gud sig for Salomo og sa til ham: Bed om det du vil jeg skal gi dig!

⁸ Salomo svarte Gud: Du har vist stor miskunnhet mot min far David og gjort mig til konge i hans sted.

⁹ Så la nu, Herre Gud, ditt ord til min far David bli sannhet! For du har gjort mig til konge over et folk som er like så tallrikt som støvet på jorden.

¹⁰ Gi mig nu visdom og kunnskap, så jeg kan være leder og fører for dette folk! For hvem kunde ellers dømme dette ditt folk som er så stort?

¹¹ Da sa Gud til Salomo: Efterdi det var dette som lå dig på hjerte, og du ikke har bedt om rikdom, skatter og ære eller dine fienders død og heller ikke om et langt liv, men har bedt om visdom og kunnskap, så du kan dømme mitt folk, som jeg har gjort dig til konge over,

¹² så er visdom og kunnskap gitt dig, og jeg vil også gi dig rikdom og skatter og ære, som hverken de konger som har vært før dig har hatt, eller de som kommer efter dig skal ha maken til.

¹³ Så drog Salomo fra offerhaugen i Gibeon, fra sammenkomstens telt, tilbake til Jerusalem, og han regjerte over Israel.

¹⁴ Salomo la sig til mange stridsvogner og hestfolk; han hadde fjorten hundre stridsvogner og tolv tusen hestfolk; dem la han dels i vognbyene, dels hos sig selv i Jerusalem.

¹⁵ Kongen gjorde sølvet og gullet i Jerusalem like så almindelig som sten, og sedertre like så almindelig som morbærtrærne i lavlandet.

- ¹⁶ Sine hester lot Salomo innføre fra Egypten; en del kjøbmenn som kongen sendte avsted, hentet en flokk for en fastsatt pris.
- ¹⁷ Hver vogn som hentedes op fra Egypten og innførtes, kostet seks hundre sekel sølv og hver hest hundre og femti. Og på samme måte hentet de også vogner og hester derfra til alle hetittenes konger og til kongene i Syria.

KAPITTEL 2

Salomo tenkte nu på å bygge et hus for Herrens navn og et hus for sig selv til kongebolig.

- ² Han tok ut sytti tusen mann til bærere og åtti tusen til stenhuggere på fjellene og tre tusen og seks hundre til opsynsmenn over dem.
- ³ Så sendte han bud til kongen i Tyrus Hiram og lot si: Gjør nu for mig det samme som du gjorde for min far David da du sendte ham sedertre, så han kunde bygge sig et hus til å bo i!
- ⁴ Nu vil jeg bygge et hus for Herrens, min Guds navn og hellige det til ham, så vi kan brenne velluktende røkelse for hans åsyn og legge frem de daglige skuebrød og ofre brennoffere morgen og aften på sabbatene og nymåne-dagene og på Herrens, vår Guds høitider; dette er pålagt Israel for alle tider.
- ⁵ Og det hus som jeg vil bygge, skal være stort; for vår Gud er større enn alle guder.
- ⁶ Men hvem makter vel å bygge ham et hus? Himlene og himlenes himler rummer ham ikke. Hvem er da jeg, at jeg skulde bygge ham et hus? Jeg vil bare brenne røkelse for hans åsyn.
- ⁷ Så send mig nu en mann som er kyndig i å arbeide i gull og sølv og kobber og jern og i purpurrød og karmosinrød og blå ull, og som forstår sig på å skjære ut bilder, så han kan arbeide sammen med de kunstforstandige menn som jeg har her i Juda og Jerusalem, og som min far David har kalt til dette.
- ⁸ Send mig også sedertre, cypresstre og sandeltre fra Libanon; for jeg vet at dine tjenere forstår sig på å hugge trærne på Libanon, og mine tjenere skal arbeide sammen med dine,
- ⁹ så jeg kan få tre i mengdevis; for det hus jeg vil bygge, skal være stort og prektig.
- ¹⁰ Og tømmerhuggerne, dine tjenere som feller trærne, vil jeg gi tyve tusen kor tresket hvete og tyve tusen kor bygg og tyve tusen bat vin og tyve tusen bat olje.
- ¹¹ Kongen i Tyrus Hiram svarte i et brev som han sendte Salomo: Fordi Herren elsker sitt folk, har han satt dig til konge over dem.
- ¹² Og Hiram skrev videre: Lovet være Herren, Israels Gud, som har gjort himmelen og jorden, fordi han har gitt kong David en vis sønn, som har slik visdom og forstand at han kan bygge et hus for Herren og et hus for sig selv til kongebolig!
- ¹³ Jeg sender dig nu en kyndig og forstandig mann, Hiram, en mester i min tjeneste.
- ¹⁴ Han er sønn til en kvinne av Dans døtre, men hans far er en mann fra Tyrus; han forstår sig på å arbeide i gull og sølv, kobber, jern, sten og tre og i purpurrød og blå ull og i hvit bomull og i karmosinrød ull og på å skjære ut alle slags bilder og uttenke alle slags kunstverker som han får til opgave å utføre, sammen med dine kyndige menn og min herres, din far Davids kyndige menn.
- ¹⁵ Nu kan min herre sende sine tjenere hveten og bygget, oljen og vinen som han har talt om.
- ¹⁶ Så skal vi hugge så mange trær på Libanon som du har bruk for, og sende dem i flåter

på havet til Joppe; så kan du selv hente dem op til Jerusalem.

17 Så lot Salomo telle alle de fremmede menn som bodde i Israels land, efter den telling hans far David hadde foretatt, og det viste sig at de var hundre og tre og femti tusen og seks hundre.

18 Av dem gjorde han sytti tusen til bærere og åtti tusen til stenhuggere på fjellene og tre tusen og seks hundre til opsynsmenn, som skulde holde folket til arbeid.

KAPITTEL 3

Så begynte Salomo å bygge Herrens hus i Jerusalem, på Moriafjellet, der hvor Herren hadde åpenbaret sig for hans far David, på den plass hvor David hadde samlet forråd, på jebusitten Ornans treskeplass.

2 Han begynte å bygge den annen dag i den annen måned i det fjerde år av sin regjering.

3 Da Salomo skulde bygge Guds hus, la han grunnvollen således: Lengden var seksti alen efter det eldre mål og bredden tyve alen.

4 Og forhallen som lå foran huset, var tyve alen bred, svarende til bredden av huset, og hundre og tyve alen høi, og han klædde den innentil med rent gull.

5 Det store hus klædde han med cypresstre; dessuten klædde han det med ekte gull og satte palmer og kjeder på det.

6 Han prydet huset med dyre stener. Gullet var gull fra Parva'im.

7 Hele huset, både bjelkene og dørtresklene og veggene og dørene klædde han med gull og skar ut kjeruber på veggene.

8 Rummet for det Aller-helligste bygget han således at lengden var tyve alen, svarende til bredden av huset, og bredden tyve alen, og han klædde det med ekte gull, som veide seks hundre talenter.

9 Vekten på naglene, som var av gull, var femti sekel; også loftsrummene klædde han med gull.

10 I rummet for det Aller-helligste gjorde han to kjeruber i billedhuggerarbeid og klædde dem med gull.

11 Kjerubenes vinger var tyve alen i lengde; den ene vinge på den ene kjerub var fem alen og rørte ved husets vegg, og den annen vinge var fem alen og rørte ved den annen kjerubs vinge;

12 og den ene vinge på den annen kjerub var fem alen og rørte ved husets vegg, og den annen vinge var fem alen og nådde til den første kjerubs vinge.

13 Således målte disse kjerubers vinger i sin fulle utstrekning tyve alen; de stod opreist, og deres ansikter vendte innefter.

14 Forhenget gjorde han av blå og purpurrød og karmosinrød ull og hvit bomull og satte kjeruber på det.

15 Foran huset gjorde han to søiler, som tilsammen var fem og tretti alen høie, og søilehodet ovenpå dem var fem alen.

16 Og han gjorde kjeder og satte dem på toppen av søilene, og han gjorde hundre granatepler og satte dem på kjedene.

17 Så reiste han søilene foran templet, den ene på høire side og den andre på venstre side; den til høire kalte han Jakin og den til venstre Boas.

KAPITTEL 4

Så gjorde han et alter av kobber, som var tyve alen langt og tyve alen bredt og ti alen høit.

² Og han gjorde det støpte hav; det var ti alen fra den ene rand til den andre og var aldeles rundt; det var fem alen høit, og en snor på tretti alen nådde rundt om det.

³ Nedenfor dets rand var der billeder av okser rundt omkring; de gikk rundt omkring havet, ti på hver alen; det var to rader med okser, og de var støpt i ett med havet.

⁴ Havet stod på tolv okser; tre vendte mot nord, tre vendte mot vest, tre vendte mot syd, og tre vendte mot øst; havet hvilte på dem, og deres bakkropper vendte alle innefter.

⁵ Kummens tykkelse var en håndsbredd, og dens rand var som randen på et beger, lik en liljeblostm; den tok mange bat -- tre tusen bat rummet den.

⁶ Så gjorde han ti vaskekar og satte fem på høire side og fem på venstre side; i dem skylte de det som hørte til brennofferet, men havet hadde prestene til å vaske sig i.

⁷ Videre gjorde han ti gull-lysestaker efter den foreskrevne form og satte dem i det Hellige, fem på høire og fem på venstre side.

⁸ Og han gjorde ti bord og satte dem i det Hellige, fem på høire og fem på venstre side, og han gjorde hundre skåler av gull.

⁹ Så bygget han prestenes forgård og den store gård og dører til gården, og dørene klædde han med kobber.

¹⁰ Havet satte han på høire side av huset, mot sydøst.

¹¹ Huram gjorde askebøttene og ildskuffene og skålene til å sprengne blod med. Så var Huram ferdig med det arbeid han gjorde for kong Salomo i Guds hus; det var:

¹² to søiler og de to skåler og søilehoder på toppen av søilene og de to nettverk til å dekke de to skåler på søilehodene på toppen av søilene,

¹³ og de fire hundre granatepler til de to nettverk -- to rader granatepler til hvert nettverk -- til å dekke de to skåler på søilehodene ovenpå søilene;

¹⁴ og han gjorde fotstykkene og karene på fotstykkene,

¹⁵ havet og de tolv okser under det;

¹⁶ Og askebøttene og ildskuffene og gaflene og alt det som hørte til, gjorde Huram, mesteren som kong Salomo hadde i sin tjeneste, for ham til Herrens hus; det var av blankt kobber.

¹⁷ Det var på Jordan-sletten kongen lot dem støpe, i lerjorden mellom Sukkot og Seredata.

¹⁸ Salomo gjorde alle disse saker i stor mengde; for kobberets vekt blev ikke undersøkt.

¹⁹ Salomo gjorde også alle de ting som skulde være i Guds hus: gullalteret og bordene som skuebrødene skulde ligge på,

²⁰ og lysestakene med sine lamper, som skulde tendes på foreskrevet måte, foran koret -- de var av fint gull --

²¹ og blomstene på dem og lampene og lysesaksene av gull -- av det reneste gull --

²² og knivene og skålene til å sprengne blod med og røkelseskålene og fyrfatene, alt av fint gull; og i inngangene til huset var både de indre dører som førte til det Aller-helligste, og de dører som førte til det Hellige, gjort av gull.

KAPITTEL 5

Da nu alt det arbeid var ferdig som Salomo lot gjøre for Herrens hus, lot han bære inn der de ting som hans far David hadde helliget til Herren; både sølvet og gullet og alle karene la han ned i skattkammerne i Guds hus.

² Så kalte Salomo Israels eldste og alle stammehøvdingene, overhodene for Israels barns familier, sammen til Jerusalem for å føre Herrens pakts-ark op fra Davids stad, det er Sion.

³ Og alle Israels menn samlet sig hos kongen på festen i den syvende måned.

⁴ Da nu alle Israels eldste var kommet, løftet levittene arken op.

⁵ Og de bar arken op og sammenkomstens telt og alle de hellige redskaper som var i teltet; det var de levittiske prester som bar dem op.

⁶ Og kong Salomo og hele Israels menighet, som hadde samlet sig hos ham, stod foran arken, og de ofret småfe og storfe i slik mengde at de ikke kunde telles eller regnes.

⁷ Prestene bar Herrens pakts-ark inn på dens plass i husets kor, i det Aller-helligste, under kjerubenes vinger.

⁸ For kjerubene bredte sine vinger ut over det sted hvor arken stod, så at kjerubene ovenfra dekket både over arken og dens stenger.

⁹ Stengene var så lange at deres ender, som stod frem fra arken, kunde sees foran koret, men ikke utenfor. Og der har den vært til denne dag.

¹⁰ Det var intet i arken uten de to tavler som Moses hadde lagt ned i den ved Horeb, dengang Herren gjorde pakt med Israels barn da de drog ut av Egypten.

¹¹ Så skjedde det, at da prestene gikk ut av helligdommen-for alle de prester som var der, hadde helliget sig, så det ikke var mulig å iaktta skiftene --

¹² og da alle de levittiske sangere, både Asaf, Heman, Jedutun og deres sønner og deres brødre stod i hvite bomullsklær med cymbler og harper og citarer på østsiden av alteret, og sammen med dem hundre og tyve prester som blåste i trompeter,

¹³ og da trompetblåserne og sangerne alle som en og på en gang stemte i for å love og prise Herren, og de lot trompetene og cymblene og de andre musikkinstrumenter klinge og lovet Herren, fordi han er god, og hans miskunnhet varer evindelig -- da blev huset -- Herrens hus -- fylt av en sky.

¹⁴ Og for skyens skyld kunde prestene ikke bli stående og gjøre tjeneste; for Herrens herlighet fylte Guds hus.

KAPITTEL 6

Da sa Salomo: Herren har sagt at han vil bo i mulmet;

² og nu har jeg bygget et hus til bolig for dig, et sted hvor du kan bo til evig tid.

³ Så vendte kongen sig om og velsignet hele Israels menighet, mens hele Israels menighet stod.

⁴ Han sa: Lovet være Herren, Israels Gud, som med sin munn talte med David, min far, og med sin hånd har opfylt det han lovte da han sa:

⁵ Fra den dag jeg førte mitt folk ut av Egyptens land, har jeg ikke utvalgt nogen by blandt alle Israels stammer, så der skulde bygges et hus til bolig for mitt navn, heller ikke har jeg utvalgt nogen mann til å være fyrste over mitt folk Israel;

⁶ men jeg utvalgte Jerusalem til bolig for mitt navn, og jeg utvalgte David til å råde over mitt folk Israel.

⁷ Og David, min far, hadde i sinne å bygge et hus for Herrens, Israels Guds navn.

⁸ Men Herren sa til David, min far: At du har hatt i sinne å bygge et hus for mitt navn, det har du gjort vel i;

⁹ men du skal ikke bygge huset; din sønn som skal utgå av dine lender, han skal bygge huset for mitt navn.

¹⁰ Og Herren opfylte det ord han hadde talt, og jeg er trådt i min far Davids sted og har tatt sete på Israels trone, således som Herren hadde sagt, og jeg har bygget huset for Herrens, Israels Guds navn.

¹¹ Og der har jeg satt arken, hvori Herrens pakt er, den pakt som han gjorde med Israels barn.

¹² Så trådte Salomo frem foran Herrens alter midt for hele Israels menighet og bredte ut sine hender.

¹³ For han hadde gjort en forhøining av kobber, fem alen lang og fem alen bred og tre alen høi, og satt den midt i gården; på den stod han nu. Og han falt på kne midt for hele Israels menighet og bredte ut sine hender mot himmelen

¹⁴ og sa: Herre, Israels Gud! Det er ingen Gud som du, hverken i himmelen eller på jorden, du som holder din pakt og bevarer din miskunnhet mot dine tjenere, når de vandrer for ditt åsyn av alt sitt hjerte,

¹⁵ du som har holdt det du lovte din tjener David, min far; du lovte det med din munn, og med din hånd har du opfylt det, som det viser sig idag.

¹⁶ Så hold nu og, Herre, Israels Gud, det du lovte din tjener David, min far, da du sa: Det skal aldri fattes en mann av din ætt til å sitte på Israels trone for mitt åsyn, så sant dine barn akter på sin vei og vandrer efter min lov, som du har vandret for mitt åsyn.

¹⁷ Så la nu, Herre, Israels Gud, det ord bli sannhet som du har talt til din tjener David!

¹⁸ Men bor da Gud virkelig hos menneskene på jorden? Se, himlene og himlenes himler rummer dig ikke; hvor meget mindre da dette hus som jeg har bygget!

¹⁹ Men du vil allikevel vende dig til din tjeners bønn og til hans ydmyke begjæring, Herre min Gud, og høre på det rop og den bønn som din tjener bærer frem for ditt åsyn,

²⁰ så dine øine må være opplatt mot dette hus dag og natt -- det sted hvorom du har sagt at du vil la ditt navn bo der -- så du hører på den bønn som din tjener beder, vendt mot dette sted.

²¹ Du vil høre på din tjeners og ditt folk Israels ydmyke begjæringer, som de bærer frem, vendt mot dette sted; du vil høre dem fra det sted hvor du bor, fra himmelen; du vil høre og tilgi.

²² Når nogen synder mot sin næste, og de krever en ed av ham og lar ham sverge, og han så kommer inn og sverger foran ditt alter i dette hus,

²³ så vil du høre fra himmelen og gripe inn og hjelpe dine tjenere til deres rett, så du gjengjelder den skyldige og lar hans gjerninger komme over hans eget hode, og dømmer den rettferdige rettferdig og lar ham få efter sin rettferdighet.

²⁴ Når ditt folk Israel blir slått av fienden fordi de synder mot dig, men de så vender om og bekjenner ditt navn og beder til dig og bønnfaller om nåde for ditt åsyn i dette hus,

²⁵ så vil du høre det fra himmelen og forlate ditt folk Israels synd og føre dem tilbake til det land du har gitt dem og deres fedre.

²⁶ Når himmelen lukkes, så det ikke kommer regn, fordi de synder mot dig, og de så beder, vendt mot dette sted, og bekjenner ditt navn og vender om fra sin synd, fordi du ydmyker dem,

²⁷ så vil du høre det i himmelen og forlate dine tjeneres og ditt folk Israels synd, fordi du vil lede dem til den gode vei de skal vandre, og du vil la det regne over ditt land, som du har

gitt ditt folk til arv.

28 Når det kommer hungersnød i landet, når det kommer pest, når det kommer brand og rust på kornet, gresshopper og gnagere, når deres fiender trenger inn i deres land og kringsetter deres byer, når det kommer nogen plage eller nogen sykdom --

29 hver gang da noget menneske eller hele ditt folk Israel bærer frem nogen bønn eller ydmyk begjæring, fordi de hver for sig kjenner sitt hjertes plage og lidelse som har rammet dem, og de så breder ut sine hender mot dette hus,

30 så vil du høre det fra himmelen, der hvor du bor, og du vil tilgi og gi hver mann efter alle hans gjerninger, fordi du kjenner hans hjerte -- for du alene kjenner menneskenes hjerte-

31 så de må frykte dig og vandre på dine veier alle de dager de lever i det land du har gitt våre fedre.

32 Også om en fremmed, en som ikke er av ditt folk Israel, men kommer fra et fjernt land for ditt store navns og din sterke hånds og din utrakte arms skyld -- kommer og beder, vendt mot dette hus,

33 så vil du høre fra himmelen, der hvor du bor, og gjøre alt som den fremmede roper til dig om, så alle jordens folk må lære å kjenne ditt navn og frykte dig likesom ditt folk Israel og forstå at det er ditt navn det nevnes med dette hus som jeg har bygget.

34 Når ditt folk drar ut i krig mot sine fiender på den vei du sender dem, og de så beder til dig, vendt mot denne stad som du har utvalgt, og det hus jeg har bygget for ditt navn,

35 så vil du fra himmelen høre deres bønn og ydmyke begjæring og hjelpe dem til deres rett.

36 Når de synder mot dig -- for det er intet menneske som ikke synder -- og du vredes på dem og gir dem i fiendens vold, og de som tar dem til fange, fører dem bort til et annet land, fjernt eller nær,

37 men de så tar sig det til hjerte i det land hvor de holdes fanget, og omvender sig og bønnfaller dig om nåde i sitt fangenskaps land og sier: Vi har syndet, vi har gjort ille og vært ugudelige,

38 og de omvender sig til dig av alt sitt hjerte og av all sin sjel i det land som de er bortført til og holdes fanget i, og de beder, vendt mot sitt land, som du har gitt deres fedre, og den stad du har utvalgt, og det hus jeg har bygget for ditt navn,

39 så vil du fra himmelen, der hvor du bor, høre deres bønn og ydmyke begjæringer og hjelpe dem til deres rett og forlate ditt folk hvad de har syndet mot dig.

40 Så la nu, min Gud, dine øine være opplatt og dine ører merke på den bønn som bedes på dette sted!

41 Reis dig nu, Herre Gud, og kom til ditt hvilested, du og din styrkes ark! La dine prester, Herre Gud, klæ sig i frelse og dine fromme glede sig i det gode!

42 Herre Gud! Vis ikke din salvedes åsyn tilbake, kom i hu den rike miskunnhet som du har lovt David, din tjener!

KAPITTEL 7

Da Salomo hadde endt sin bønn, falt det ild ned fra himmelen og fortærte brennofferet og slakterne, og Herrens herlighet fylte huset.

2 Og prestene kunde ikke gå inn i Herrens hus; for Herrens herlighet fylte Herrens hus.

3 Alle Israels barn så hvorledes ilden falt ned, og Herrens herlighet kom over huset; da kastet de sig ned på gulvet med ansiktet mot jorden og tilbad og lovet Herren, fordi han er god, og hans miskunnhet varer evindeligh.

- ⁴ Og kongen og alt folket ofret slaktoffer for Herrens åsyn.
- ⁵ To og tyve tusen stykker storfe og hundre og tyve tusen stykker småfe var det slaktoffer som kong Salomo bar frem. Således var det kongen og alt folket innvidde Guds hus.
- ⁶ Og prestene stod på sine poster, og levittene stod med Herrens musikkinstrumenter, som kong David hadde latt gjøre til å prise Herren med, fordi hans miskunnhet varer evindeligg; for David lot dem [levittene.] utføre lovsangen. Men prestene stilte sig midt imot dem og blåste i trompeter, mens hele Israel stod.
- ⁷ Og Salomo helliget den midterste del av forgården som var foran Herrens hus; for der ofret han brennofferne og fettstykkene av takkofferne, fordi kobberalteret som Salomo hadde gjort, ikke kunde rumme brennofferet og matofferet og fettstykkene.
- ⁸ I syv dager feiret Salomo dengang festen, og hele Israel med ham, en stor mengde folk som var kommet sammen like fra Hamatveien og til Egyptens bekk.
- ⁹ Og på den åttende dag holdt de en festforsamling; for alterets innvielse feiret de i syv dager og festen i syv dager.
- ¹⁰ På den tre og tyvende dag i den syvende måned lot han folket fare hjem igjen, glade og vel til mote over det gode Herren hadde gjort mot David og Salomo og mot sitt folk Israel.
- ¹¹ Salomo var nu ferdig med å bygge Herrens hus og kongens hus; og alt det han hadde hatt i sinne å gjøre i Herrens hus og i sitt eget hus, hadde han lykkelig utført.
- ¹² Da åpenbarte Herren sig for Salomo om natten og sa til ham: Jeg har hørt din bønn og utvalgt dette sted til et offersted for mig.
- ¹³ Når jeg lukker himmelen, så det ikke kommer regn, og når jeg byder gresshopper å fortære landet, og når jeg sender pest iblandt mitt folk,
- ¹⁴ og så mitt folk, som er kalt med mitt navn, ydmyker sig og beder og søker mitt åsyn og vender om fra sine onde veier, så vil jeg høre fra himmelen og forlate deres synd og læge deres land.
- ¹⁵ Nu skal mine øine være opplatt og mine ører merke på den bønn som bedes på dette sted.
- ¹⁶ Og nu har jeg utvalgt og helliget dette hus, forat mitt navn skal bo der til evig tid, og mine øine og mitt hjerte skal være der alle dager.
- ¹⁷ Hvis du nu vandrer for mitt åsyn, som din far David gjorde, så du gjør alt det jeg har befalt dig, og holder mine bud og mine lover,
- ¹⁸ så vil jeg trygge din kongetrone efter den pakt jeg gjorde med din far David da jeg sa: Det skal aldri fattes en mann av din ætt til å råde over Israel.
- ¹⁹ Men hvis I vender eder bort og forlater de lover og bud som jeg har forelagt eder, og gir eder til å tjene andre guder og tilbede dem,
- ²⁰ så vil jeg rykke dem op av mitt land, som jeg har gitt dem, og dette hus som jeg har helliget for mitt navn, vil jeg forkaste fra mitt åsyn og gjøre det til et ordsprog og til en spott blandt alle folk.
- ²¹ Og hver den som går forbi dette hus, som har vært så ophøiet, skal forferdes, og når nogen da spør: Hvorfor har Herren gjort således mot dette land og dette hus?
- ²² da skal de svare: Fordi de forlot Herren, sine fedres Gud, som førte dem ut av Egyptens land, og holdt sig til andre guder og tilbad dem og dyrket dem; derfor har han ført all denne ulykke over dem.

KAPITTEL 8

Da nu de tyve år var til ende som Salomo hadde bygget på Herrens hus og sitt eget hus,
² bygget han op de byer som Hiram hadde gitt Salomo, og lot Israels barn bosette sig i dem.
³ Derefter drog Salomo til Hamat-Soba og la det under sig.
⁴ Han bygget også op Tadmor i ørkenen og alle de oplagsbyer han har bygget i Hamat.
⁵ Likeledes bygget han op Yvre-Bet-Horon og Nedre-Bet-Horon og gjorde dem til faste byer med murer, dobbelte porter og bommer,
⁶ og Ba'alat og alle de oplagsbyer han hadde, og alle byene for stridsvognene og byene for hestfolket og alt annet som han hadde lyst til å bygge, både i Jerusalem og på Libanon og i hele det land han rådet over.
⁷ Og alt det folk som var blitt tilbake av hetittene, amorittene, ferisittene, hevittene og jebusittene, folk som ikke hørte til Israel --
⁸ deres efterkommere, så mange som var blitt tilbake efter dem i landet fordi Israels barn ikke hadde utryddet dem -- dem uttok Salomo til pliktarbeid, og så har det vært til denne dag.
⁹ Men av Israels barn gjorde Salomo ikke nogen til arbeidstræl; de var krigsmenn og høvdinger for hans drabanter og høvedsmenn for hans stridsvogner og hestfolk.
¹⁰ Kong Salomos arbeidsformenn var to hundre og femti i tallet; de rådet over folkene.
¹¹ Salomo førte Faraos datter fra Davids stad inn i det hus han hadde bygget for henne; for han sa: Det skal ikke bo nogen kvinne i Davids, Israels konges hus; det er hellig, fordi Herrens ark er kommet dit.
¹² Dengang ofret Salomo Herren brennoffere på Herrens alter, det som han hadde bygget foran forhallen;
¹³ han ofret hver dag de offer som var foreskrevet av Moses for den dag, på sabbatene og nymånedagene og høitidene tre ganger om året, på de usyrede brøds fest og på ukenes fest og på løvsalenes fest.
¹⁴ Han gjorde som hans far David hadde foreskrevet, og satte prestenes skifter til deres tjeneste og levittene til deres gjøremål, til å synge Herrens lov og gå prestene til hånde, efter som det krevdes for hver dag, og likeledes dørvokterne efter deres skifter ved de forskjellige porter, for så hadde den Guds mann David befalt;
¹⁵ hverken når det gjaldt skattene eller i nogen annen sak vek de av fra det som kongen hadde befalt prestene og levittene.
¹⁶ Så var da hele Salomos verk utført, fra den dag grunnvollen blev lagt til Herrens hus, og til det var fullendt -- Herrens hus stod ferdig.
¹⁷ Ved den tid drog Salomo til Esjon-Geber og til Elot ved kysten av Edoms land.
¹⁸ Og Hiram sendte folk til ham med skiber og sjøvant mannskap, og de fór sammen med Salomos folk til Ofir og hentet derfra fire hundre og femti talenter gull og førte det hjem til kong Salomo.

KAPITTEL 9

Da dronningen av Saba hørte Salomos ry, kom hun til Jerusalem med et stort følge og med kameler som bar krydderier og gull i mengde og dyre stener; hun vilde sette Salomo på prøve med gåter. Og da hun var kommet til ham, talte hun med ham om alt som lå henne på hjerte.

² Men Salomo tydet alle hennes gåter; det var ikke et ord av det hun sa, som var dulgt for

Salomo, så han ikke kunde tyde det.

³ Da dronningen av Saba så Salomos visdom og så det hus han hadde bygget,

⁴ og rettene på hans bord, og hvorledes hans tjenere satt ved bordet, og bordsvennene stod omkring, og hvorledes de var klædd, og hans munnskjenker og deres drakt og den trapp han gikk op på til Herrens hus, var hun rent ute av sig selv av forundring.

⁵ Og hun sa til kongen: Så var det da sant det jeg hørte hjemme i mitt land om dig og din visdom.

⁶ Jeg trodde ikke det de fortalte, før jeg kom og fikk se det med egne øine; men nu ser jeg at de ikke har fortalt mig halvdelen om din store visdom; du overgår det rykte jeg har hørt.

⁷ Lykkelige er dine menn og lykkelige disse dine tjenere som alltid står for ditt åsyn og hører din visdom.

⁸ Lovet være Herren din Gud, som hadde velbehag i dig, så han satte dig på sin trone som konge for Herren din Gud! Fordi din Gud elsker Israel og vil holde det oppe til evig tid, satte han dig til konge over dem for å håndheve rett og rettferdighet.

⁹ Så gav hun kongen hundre og tyve talenter gull og krydderier i stor mengde og dyre stener; aldri har det vært slik mengde krydderier i landet som det dronningen av Saba gav kong Salomo.

¹⁰ Men også Hiram's folk og Salomos folk som hentet gull fra Ofir, hadde ført sandeltre og dyre stener med derfra.

¹¹ Av sandeltreet lot kongen gjøre trapper til Herrens hus og til kongens hus og citarer og harper for sangerne; maken til det var aldri før blitt sett i Juda land.

¹² Og kong Salomo gav dronningen av Saba alt det hun hadde lyst til og bad om, foruten det han gav til gjengjeld for det hun hadde hatt med til kongen. Så tok hun avsted og drog hjem til sitt land med sine tjenere.

¹³ Vekten av det gull som i ett år kom inn til Salomo, var seks hundre og seks og seksti talenter,

¹⁴ foruten det som kom inn fra kjøbmennene og kremmerne; også alle kongene i Arabia og stattholderne i landet avgav gull og sølv til Salomo.

¹⁵ Og kong Salomo lot gjøre to hundre store skjold av uthamret gull -- det gikk seks hundre sekel uthamret gull med til hvert skjold --

¹⁶ Og tre hundre små skjold av uthamret gull -- til hvert av disse skjold gikk det med tre hundre sekel gull -- og kongen satte dem i Libanon-skoghuset.

¹⁷ Kongen lot også gjøre en stor elfenbenstrone og klædde den med rent gull.

¹⁸ Tronen hadde seks trin og en fotskammel av gull, som var fastgjort til tronen; på begge sider av setet var det armer, og tett ved armene stod det to løver;

¹⁹ og på begge sider av de seks trin stod det tolv løver. Noget sådant har aldri vært gjort i noget annet kongerike.

²⁰ Alle kong Salomos drikkekar var av gull, og alle karene i Libanonskoghuset var av fint gull; sølv blev ikke regnet for noget i Salomos dager.

²¹ For kongen hadde skiber som fór til Tarsis sammen med Hiram's folk; en gang hvert tredje år kom Tarsis-skibene hjem og hadde med gull og sølv, elfenben og aper og påfugler.

²² Kong Salomo blev større enn alle jordens konger i rikdom og visdom.

²³ Fra alle jordens kanter kom det konger for å se Salomo og høre hans visdom, som Gud hadde lagt i hans hjerte,

²⁴ og hver av dem hadde gaver med: sølvkar og gullkar og klær, våben og krydderier,

hester og mulesler; så gjorde de år om annet.

²⁵ Salomo hadde fire tusen stallrum for hester og stridsvogner og tolv tusen hestfolk; dem la han dels i vognbyene, dels hos sig selv i Jerusalem.

²⁶ Han rådet over alle kongene fra elven til filistrenes land og like til Egyptens landemerke.

²⁷ Kongen gjorde sølvvet i Jerusalem like så almindelig som sten, og sedertre like så almindelig som morbærtrærne i lavlandet.

²⁸ Og hester innførtes til Salomo fra Egypten og fra alle andre land.

²⁹ Hva som ellers er å fortelle om Salomo, både i hans første og i hans senere dager, er opskrevet i profeten Natans krønike og i Akia fra Silo's spådomsbok og i seeren Jedis syn om Jeroboam, Nebats sønn.

³⁰ Salomo var konge i Jerusalem over hele Israel i firti år.

³¹ Så la Salomo sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i sin far Davids stad; og hans sønn Rehabeam blev konge i hans sted.

KAPITTEL 10

Rehabeam drog til Sikem; for hele Israel var kommet til Sikem for å gjøre ham til konge.

² Da Jeroboam, Nebats sønn, hørte det -- han var da i Egypten; han var flyktet dit for kong Salomo -- da vendte han tilbake fra Egypten.

³ Og de sendte bud efter ham; så kom Jeroboam og hele Israel og talte til Rehabeam og sa:

⁴ Din far gjorde vårt åk tungt; men lett nu du den hårde tjeneste og det tunge åk som din far la på oss! Så vil vi tjene dig.

⁵ Han svarte dem: Gå bort og vent i tre dager og kom så hit til mig igjen! Så gikk folket bort.

⁶ Og kong Rehabeam rådførte sig med de gamle, som hadde gjort tjeneste hos hans far Salomo, mens han ennå levde, og han sa: Hva råder I mig til å svare dette folk?

⁷ De svarte ham: Hvis du vil vise dig vennlig mot dette folk og er nådig mot dem og gir dem gode ord, så vil de være dine tjenere for alle tider.

⁸ Men han aktet ikke på det råd som de gamle hadde gitt ham, men rådførte sig med de unge, som var vokset op sammen med ham, og som nu var i hans tjeneste.

⁹ Han spurte dem: Hva råder I til at vi skal svare dette folk som har sagt til mig: Lett det åk din far la på oss?

¹⁰ Og de unge, som var vokset op sammen med ham, svarte ham: Så skal du si til dette folk som sa til dig: Din far gjorde vårt åk tungt, men gjør du det lettere for oss -- så skal du tale til dem: Min lillefinger er tykkere enn min fars lender;

¹¹ har nu min far lagt et tungt åk på eder, så vil jeg gjøre eders åk ennå tyngre; har min far tuktet eder med sveper, så vil jeg tukte eder med skorpioner.

¹² Så kom Jeroboam og alt folket til Rehabeam den tredje dag, således som kongen hadde sagt: Kom til mig igjen om tre dager!

¹³ Da gav kongen dem et hårdt svar; kong Rehabeam aktet ikke på de gamles råd,

¹⁴ men svarte dem som de unge hadde rådet til: Har min far gjort eders åk tungt, så vil jeg gjøre det ennå tyngre; har min far tuktet eder med sveper, så vil jeg tukte eder med skorpioner.

¹⁵ Kongen hørte ikke på folket; for Gud styrte det så forat Herrens ord skulde bli opfylt, det som han hadde talt til Jeroboam, Nebats sønn, ved Akia fra Silo.

¹⁶ Da nu hele Israel så at kongen ikke hørte på dem, svarte folket kongen og sa: Hva del har vi i David? Vi har ingen lodd i Isaïs sønn. Til dine telt, Israel, hver og en! Se nu selv til ditt hus, David! Så drog hele Israel hjem igjen.

¹⁷ Bare over de Israels barn som bodde i Judas byer, blev Rehabeam konge.

¹⁸ Da sendte kong Rehabeam Hadoram avsted, han som hadde opsyn med pliktarbeidet, men Israels barn stenet ham, så han døde, og kong Rehabeam selv måtte i all hast springe op i sin vogn og flyktet til Jerusalem.

¹⁹ Således falt Israel fra Davids hus, og så har det vært til denne dag.

KAPITTEL 11

Da Rehabeam kom til Jerusalem, samlet han Judas hus og Benjamin, hundre og åtti tusen utvalgte krigsmenn, forat de skulde stride mot Israel og vinne riket tilbake for Rehabeam.

² Da kom Herrens ord til Semaja, den Guds mann, og det lød således:

³ Si til Rehabeam, Salomos' sønn Judas konge, og til hele Israel i Juda og Benjamin:

⁴ Så sier Herren: I skal ikke dra op og stride mot eders brødre. Vend hjem igjen hver til sitt hus! For det som har hendt, er kommet fra mig. Da lød de Herrens ord; de vendte om og drog ikke mot Jeroboam.

⁵ Rehabeam blev boende i Jerusalem, og han bygget flere byer i Juda om til festninger.

⁶ Således bygget han Betlehem og Etam og Tekoa

⁷ og Bet-Sur og Soko og Adullam

⁸ og Gat og Maresa og Sif

⁹ og Adora'im og Lakis og Aseka

¹⁰ og Sor'a og Ajalon og Hebron, som alle lå i Juda og i Benjamin, om til faste byer.

¹¹ Og han gjorde festningene sterke og innsatte høvedsmenn i dem og forsynte dem med forråd av levnetsmidler og olje og vin

¹² og hver enkelt av dem med skjold og spyd og gjorde dem således meget sterke. Det var Juda og Benjamin han rådet over.

¹³ Og prestene og levittene i hele Israel gikk over til ham fra alle de bygder de bodde i;

¹⁴ for levittene forlot sine jorder og sin eiendom og drog til Juda og Jerusalem, fordi Jeroboam og hans sønner [de. efterfølgere.] drev dem bort fra deres tjeneste som prester for Herren,

¹⁵ og han satte andre folk til prester for offerhaugene og for bukkene og for de kalver han hadde gjort.

¹⁶ Og med dem [prestene og levittene] fulgte fra alle Israels stammer de som vendte sitt hjerte til å søke Herren, Israels Gud; de kom til Jerusalem for å ofre til Herren, sine fedres Gud.

¹⁷ De styrket Judas rike og trygget kongedømmet for Rehabeam, Salomos sønn, i tre år; for i tre år vandret de på Davids og Salomos vei.

¹⁸ Rehabeam tok sig en hustru foruten Mahalat, datter av Jerimot, Davids sønn; det var Abiha'il, datter av Eliab, Isaïs sønn;

¹⁹ Og han fikk med henne sønnene Je'us Og Semarja og Saham.

²⁰ Etter henne tok han Ma'aka, Absaloms datter, til hustru; med henne fikk han Abia og Attai og Sisa og Selomit.

- ²¹ Rehabeam elsket Ma'aka, Absaloms datter, mere enn alle sine andre hustruer og medhustruer; for han hadde tatt sig atten hustruer og seksti medhustruer; og han fikk åtte og tyve sønner og seksti døtre.
- ²² Rehabeam satte Abia, Ma'akas sønn, til overhode og fyrste blandt hans brødre; for han hadde i sinne å gjøre ham til konge.
- ²³ Og han lot klokkelig alle sine sønner bo rundt om i hele Judas og Benjamins land, i alle de faste byer, og gav dem rikelig underhold og sørget for at de fikk sig en mengde hustruer.

KAPITTEL 12

Men da Rehabeams kongedømme var blitt trygget, og han var blitt mektig, forlot han Herrens lov, og hele Israel med ham.

- ² Da hendte det i kong Rehabeams femte år at Egyptens konge Sisak drog op mot Jerusalem -- for de hadde båret sig troløst at mot Herren;
- ³ han kom med tolv hundre stridsvogner og seksti tusen hestfolk, og det var ikke tall på de folk som fulgte ham fra Egypten -- libyere, sukkittere og etiopere.
- ⁴ Han inntok de faste byer i Juda og kom like til Jerusalem.
- ⁵ Da kom profeten Semaja til Rehabeam og Judas høvdinger, som hadde samlet sig i Jerusalem av frykt for Sisak, og han sa til dem: Så sier Herren: I har forlatt mig; derfor har også jeg forlatt eder og gitt eder i Sisaks hånd.
- ⁶ Men Israels høvdinger og kongen ydmyket sig og sa: Herren er rettferdig.
- ⁷ Og da Herren så at de hadde ydmyket sig, kom Herrens ord til Semaja, og det lød således: De har ydmyket sig; jeg vil ikke ødelegge dem, men la dem så vidt bli frelst, og min harme skal ikke bli utøst over Jerusalem ved Sisak;
- ⁸ dog skal de bli hans tjenere og få kjenne hvad forskjell det er på å tjene mig og å tjene hedningelandenes konger.
- ⁹ Så drog da Egyptens konge Sisak op mot Jerusalem og tok skattene i Herrens hus og skattene i kongens hus; alt sammen tok han. Han tok også de gullskjold som Salomo hadde latt gjøre.
- ¹⁰ Istedenfor dem lot kong Rehabeam gjøre kobberskjold og betrodde dem til høvedsmennene for drabantene som vokter inngangen til kongens hus;
- ¹¹ og så ofte kongen gikk inn i Herrens hus, kom drabantene og bar dem og tok dem så med tilbake til vaktstuen.
- ¹² Fordi Rehabeam ydmyket sig, vendte Herrens vrede sig fra ham; han vilde ikke ødelegge ham aldeles, og det fantes dog ennu noget godt i Juda.
- ¹³ Siden satt kong Rehabeam atter fast i sitt kongedømme i Jerusalem og regjerte der; for han var en og firti år gammel da han blev konge, og han regjerte sytten år i Jerusalem, den stad som Herren hadde utvalgt blandt alle Israels stammer for å la sitt navn bo der. Hans mor hette Na'ama og var fra Ammon.
- ¹⁴ Han gjorde hvad ondt var; for han vendte ikke sitt hjerte til å søke Herren.
- ¹⁵ Alt hvad som er å fortelle om Rehabeam, både i hans første og i hans senere dager, det er opskrevet i profeten Semajas og seeren Iddos krønike, der hvor ættetavlene er optegnet. Mellom Rehabeam og Jeroboam var det krig hele tiden.
- ¹⁶ Og Rehabeam la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i Davids stad, og hans sønn Abia blev konge i hans sted.

KAPITTEL 13

I kong Jeroboams attende år blev Abia konge over Juda.

² Han regjerte tre år i Jerusalem. Hans mor hette Mikaja; hun var datter av Uriel og var fra Gibea. Mellom Abia og Jeroboam var det krig.

³ Abia begynte krigen med en hær av djerne stridsmenn, fire hundre tusen utvalgte menn; men Jeroboam stilte sig i fylking mot ham med åtte hundre tusen utvalgte menn, også djerne stridsmenn.

⁴ Abia gikk op på fjellet Semara'im, som hører til Efra'im-fjellene, og trådte frem og sa: Hør på mig, Jeroboam og hele Israel!

⁵ Skulde I ikke vite at Herren, Israels Gud, har gitt David kongedømmet over Israel til evig tid, ham og hans sønner, ved en saltpakt?

⁶ Men Jeroboam, Nebats sønn, Salomos, Davids sønns tjener, gjorde opprør mot sin herre.

⁷ Og det samlet sig om ham en flokk løse folk og onde mennesker, og de satte sig med vold op imot Rehabeam, Salomos sønn; og Rehabeam var ung og motløs og kunde ikke stå sig mot dem.

⁸ Og nu tenker I at I kan stå eder mot Herrens kongedømme, som Davids sønner har i hende, fordi I er en stor hop og har hos eder de gullkalver som Jeroboam lot gjøre forat de skulde være eders guder.

⁹ Har I ikke jaget bort Herrens prester, Arons sønner, og levittene og selv gjort eder prester, som folkene i hedningelandene gjør? Hver den som kommer med en ung okse og syv værer for å fylle sin hånd, han blir prest for disse guder som ikke er guder.

¹⁰ Men vår Gud er Herren; vi har ikke forlatt ham, og sønner av Aron tjener Herren som prester, og levittene utfører sitt arbeid;

¹¹ hver morgen og aften brenner de brennoffer og velluktende røkelse for Herren og legger frem skuebrød på bordet av rent gull og holder gull-lysestaken og dens lamper i stand og tender den hver aften; vi tar vare på hvad Herren vår Gud vil ha varetatt, men I har forlatt ham.

¹² Sannelig, Gud er med oss, han er vår fører, og vi har hans prester med larmtrompetene for å blåse til strid mot eder. I Israels barn, strid ikke mot Herren, eders fedres Gud! For det vil ikke lykkes for eder!

¹³ Men Jeroboam lot et bakhold dra omkring for å komme bak på dem, så de selv [Jeroboam med sine andre tropper.] var foran Judas menn, og bakholdet i ryggen på dem.

¹⁴ Og da Judas menn vendte sig om, fikk de se fienden både foran sig og bak sig; da ropte de til Herren, og prestene blåste i trompetene.

¹⁵ Og Judas menn oppløftet krigsrop; da skjedde det, at med det samme Judas menn oppløftet krigsropet, da lot Gud Jeroboam og hele Israel bli slått av Abia og Juda.

¹⁶ Israels barn flyktet for Juda, og Gud gav dem i deres hånd.

¹⁷ Og Abia og hans folk voldte et stort mannefall iblandt dem, og det falt fem hundre tusen utvalgte menn av Israel.

¹⁸ Således blev Israels barn dengang ydmyket; men Judas barn blev sterke, fordi de satte sin lit til Herren, sine fedres Gud.

¹⁹ Abia forfulgte Jeroboam og tok fra ham byene Betel med tilhørende småbyer og Jesana med tilhørende småbyer og Efron med tilhørende småbyer.

²⁰ Jeroboam maktet ikke mere noget så lenge Abia levde, og Herren slo ham så han døde.

²¹ Men Abia blev mektig. Han tok sig fjorten hustruer og fikk to og tyve sønner og seksten

døtre.

²² Hva som ellers er å fortelle om Abia, om hans ferd og hans foretagender, det er opskrevet i profeten Iddos historiebok.

KAPITTEL 14

Og Abia la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i Davids stad, og hans sønn Asa blev konge i hans sted. I hans dager hadde landet ro i ti år.

² Asa gjorde hvad godt og rett var i Herrens, hans Guds øine.

³ Han fikk bort de fremmede guders altere og offerhaugene og sønderbrøt støttene og hugg Astartebilledene i stykker.

⁴ Og han bød Juda å søke Herren, deres fedres Gud, og holde loven og budene.

⁵ I alle Judas byer fikk han bort offerhaugene og solstøttene, og riket hadde ro under ham.

⁶ Han bygget festninger i Juda; for landet hadde ro, og ingen førte krig mot ham i de år, fordi Herren gav ham ro.

⁷ Han sa til Juda: La oss bygge disse byer og reise murer og tårner, porter og bommer omkring dem! Ennu råder vi fritt over landet, fordi vi har søkt Herren vår Gud; vi har søkt ham, og han har gitt oss ro på alle kanter. Så tok de til å bygge, og det lyktes for dem.

⁸ Asas hær var tre hundre tusen mann av Juda, som var væbnet med spyd og store skjold, og to hundre og åtti tusen av Benjamin, som bar små skjold og skjøt med bue; de var alle djerpe stridsmenn.

⁹ Men etioperen Serah drog ut imot dem med en hær på tusen ganger tusen mann og tre hundre stridsvogner, og han kom til Maresa.

¹⁰ Og Asa drog ut imot ham, og de stilte sig i fylking i Sefata-dalen ved Maresa.

¹¹ Da ropte Asa til Herren sin Gud og sa: Herre, for dig gjør det ingen forskjell, enten du hjelper den mektige eller den maktesløse. Hjelp oss, Herre vår Gud! Til dig setter vi vår lit, og i ditt navn er vi gått mot denne store mengde. Herre, du er vår Gud; la ikke et menneske stå sig imot dig!

¹² Da lot Herren etioperne bli slått av Asa og Juda, og etioperne flyktet.

¹³ Asa og hans folk forfulgte dem like til Gerar, og av etioperne falt det så mange at ingen av dem blev i live; de blev knust av Herren og hans hær. Og de førte et umåtelig stort hærfang bort med sig.

¹⁴ Og de inntok alle byene rundt omkring Gerar, for frykt for Herren var kommet over dem, og de plyndret alle byene, for det var meget å plyndre i dem.

¹⁵ Endog teltene for buskapen tok de, og de førte bort en mengde med småfe og kameler, og så vendte de tilbake til Jerusalem.

KAPITTEL 15

Da kom Guds Ånd over Asarja, Odeds sønn,

² og han gikk ut mot Asa og sa til ham: Hør på mig, Asa og hele Juda og Benjamin! Herren er med eder når I er med ham, og dersom I søker ham, skal han la sig finne av eder; men dersom I forlater ham, skal han forlate eder.

³ I lange tider var Israel uten sann Gud og uten prest som lærte dem, og uten lov.

⁴ Da vendte de i sin trengsel om til Herren, Israels Gud, og søkte ham, og han lot sig finne av dem.

- ⁵ Og i de tider kunde ingen ferdes trygt, hverken ute eller hjemme; for det rådet stor uro blandt alle dem som bodde her i landene.
- ⁶ Da støtte folk mot folk og by mot by, så de knustes; for Gud voldte uro iblandt dem med alle slags trengsel.
- ⁷ Men vær I frimodige og la ikke eders hender synke! I skal få lønn for eders gjerning.
- ⁸ Da Asa hørte disse ord og denne profeti av profeten Oded, fattet han mot og sørget for å få bort de vederstyggelige avgudsbilleder i hele Judas og Benjamins land og i de byer han hadde inntatt i Efra'im-fjellene, og han satte i stand Herrens alter, som stod foran Herrens forhall.
- ⁹ Så samlet han hele Juda og Benjamin og de fremmede fra Efra'im og Manasse og Simeon som bodde iblandt dem; for mange gikk over til ham fra Israel, da de så at Herren, hans Gud, var med ham.
- ¹⁰ I den tredje måned i det femtende år av Asas regjering samlet de sig i Jerusalem
- ¹¹ Og ofret samme dag til Herren syv hundre stykker storfe og syv tusen stykker småfe av det hærfang de hadde ført med sig.
- ¹² Og de gjorde en pakt om at de vilde søke Herren, sine fedres Gud, av alt sitt hjerte og av all sin sjel,
- ¹³ og at hver den som ikke søkte Herren, Israels Gud, skulde drepes, enten det var en liten eller en stor, mann eller kvinne.
- ¹⁴ Og de svor Herren troskap med høi røst og jubelrop og under trompeters og basuners lyd.
- ¹⁵ Og hele Juda gledet sig over eden; for av alt sitt hjerte hadde de svoret den, og med all sin vilje søkte de ham, og han lot sig finne av dem, og Herren gav dem ro rundt omkring.
- ¹⁶ Kong Asa avsatte endog sin mor Ma'aka fra hennes verdighet, fordi hun hadde gjort et gruelig avgudsbillede for Astarte; Asa hugg hennes gruelige avgudsbillede ned og knuste det og brente det i Kidrons dal.
- ¹⁷ Men offerhaugene blev ikke nedlagt i Israel; dog var Asas hjerte helt med Herren så lenge han levde.
- ¹⁸ Han lot de ting hans far hadde helliget, og dem han selv hadde helliget, føre inn i Guds hus, både sølv og gull og andre ting.
- ¹⁹ Og det var ingen krig før i det fem og trettiende år av Asas regjering.

KAPITTEL 16

- I** det seks og trettiende år av Asas regjering drog Israels konge Baesa op mot Juda og bygget festningsverker i Rama for å hindre enhver fra å dra fra eller til Judas konge Asa.
- ² Da tok Asa sølv og gull ut av skattkammerne i Herrens hus og kongens hus og sendte det til kongen i Syria Benhadad, som bodde i Damaskus, med de ord:
- ³ Mellem mig og dig er det jo et forbund, som det var mellom min far og din far. Her sender jeg dig sølv og gull; bryt nu ditt forbund med Baesa, Israels konge, så han må dra bort fra mig!
- ⁴ Benhadad lød kong Asa og sendte sine hærførere mot Israels byer, og de inntok Ijon og Dan og Abel-Ma'im og alle forrådshusene i Naftalis byer.
- ⁵ Da Baesa hørte dette, holdt han op med å bygge festningsverker i Rama og opgav dette arbeid.
- ⁶ Men kong Asa tok hele Juda med sig, og de førte bort stenene og tømmeret som Baesa

hadde brukt til festningsarbeidet i Rama, og bygget med det Geba og Mispa om til festninger.

⁷ På den tid kom seeren Hanani til Judas konge Asa og sa til ham: Fordi du satte din lit til kongen i Syria og ikke til Herren din Gud, derfor er syrerkongens hær sloppet ut av dine hender.

⁸ Var ikke etioperne og libyerne en stor hær med stridsvogner og hestfolk i stor mengde? Men fordi du dengang satte din lit til Herren, gav han dem i din hånd.

⁹ For Herrens øine farer over all jorden forat han med sin kraft kan støtte dem hvis hjerte er helt med ham. Du har båret dig uforstandig at i dette; for fra nu av skal du alltid ha krig.

¹⁰ Men Asa harmedes på seeren og satte ham i fangehuset; så vred var han på ham for dette. På samme tid for han også hårdt frem mot andre av folket.

¹¹ Hva som er å fortelle om Asa, både i hans første og i hans senere dager, det er opskrevet i boken om Judas og Israels konger.

¹² I sin regjerings ni og trettiende år ble Asa syk i føttene, og hans sykdom ble verre og verre; men endog i sin sykdom søkte han ikke Herren, men bare lægene.

¹³ Og Asa la sig til hvile hos sine fedre og døde i sin regjerings en og firtiende år.

¹⁴ De begravde ham i det gravsted som han hadde latt hugge ut for sig i Davids stad, og la ham på et leie som var fylt med krydderier av forskjellige slag, tillaget slik som det gjøres av dem som lager salve; og de brente et veldig bål til ære for ham.

KAPITTEL 17

Hans sønn Josafat blev konge i hans sted. Han søkte å styrke sig mot Israel

² og la krigsfolk i alle Judas faste byer og la også mannskap i Juda land og i de byer i Efra'im som hans far Asa hadde inntatt.

³ Og Herren var med Josafat, fordi han vandret på de veier hans far David i sin første tid hadde fulgt, og ikke søkte til Ba'alene,

⁴ men til sin fars Gud og vandret i hans bud og ikke gjorde som Israel.

⁵ Og Herren trygget kongedømmet i hans hånd, og hele Juda gav Josafat gaver, så han fikk stor rikdom og ære.

⁶ Og hans mot vokste mens han skred frem på Herrens veier, og han fikk også bort offerhaugene og Astarte-billedene i Juda.

⁷ I sin regjerings tredje år sendte han sine høvdinger Benha'il og Obadja og Sakarja og Netanel og Mikaja ut for å lære i Judas byer

⁸ og sammen med dem levittene Semaja og Netanja og Sebadja og Asael og Semiramot og Jonatan og Adonja og Tobia og Tob-Adonja og med disse levitter prestene Elisama og Joram.

⁹ De lærte i Juda og hadde Herrens lovbok med sig. de drog omkring i alle Judas byer og lærte folket.

¹⁰ Og frykt for Herren kom over alle rikene i de land som lå rundt omkring Juda, så de ikke torde føre krig med Josafat.

¹¹ En del av filistrene kom med gaver til Josafat og med sølv som de gav i skatt; også araberne førte småfe til ham, syv tusen og syv hundre værere og syv tusen og syv hundre bukker.

¹² Således ble Josafat mektigere og mektigere, til hans makt var meget stor, og han bygget borger og oplagsbyer i Juda.

- ¹³ Han hadde store forråd i Judas byer og stridsdjerpe krigsmenn i Jerusalem.
- ¹⁴ Dette er listen over dem efter deres familier: Høvedsmennene over tusen i Juda var: høvedsmannen Adna med tre hundre tusen djerpe stridsmenn
- ¹⁵ og ved siden av ham høvedsmannen Johanan med to hundre og åtti tusen
- ¹⁶ og ved siden av ham Amasja, Sikris sønn, som frivillig tjente Herren, med to hundre tusen djerpe stridsmenn.
- ¹⁷ Av Benjamin var det Eljada, en djerv stridsmann, med to hundre tusen mann som var væbnet med bue og skjold,
- ¹⁸ og ved siden av ham Josabad med hundre og åtti tusen mann, væbnet til strid.
- ¹⁹ Dette var de som tjente kongen, foruten de krigsfolk som kongen hadde lagt i de faste byer i hele Juda.

KAPITTEL 18

- J**osafat vant stor rikdom og ære. Han inngikk svogerskap med Akab;
- ² og nogen år efter drog han ned til Akab i Samaria, og Akab lot slakte småfe og storfe i mengde for ham og de folk han hadde med sig, og han tilskyndte ham til å dra op imot Ramot i Gilead.
- ³ Akab, Israels konge, sa til Josafat, Judas konge: Vil du dra med mig til Ramot i Gilead? Han svarte: Som du, så jeg, og som ditt folk, så mitt folk -- vi vil være med dig i krigen.
- ⁴ Og Josafat sa fremdeles til Israels konge: Søk dog først å få vite hvad Herren sier!
- ⁵ Da kalte Israels konge profetene sammen; det var fire hundre mann; og han spurte dem: Skal vi dra i strid mot Ramot i Gilead, eller skal jeg la det være? De svarte: Dra op! Gud vil gi det i kongens hånd.
- ⁶ Men Josafat sa: Er her ikke nogen annen Herrens profet, så vi kunde spørre Herren til råds gjennom ham?
- ⁷ Israels konge svarte Josafat: Der er ennu en mann gjennom hvem vi kan spørre Herren til råds; men jeg hater ham fordi han ikke spår godt om mig, men bare ondt alle sine dager, det er Mika, Jimlas sønn. Josafat sa: Kongen skulde ikke si så!
- ⁸ Da kalte Israels konge på en av hoffolkene og sa: Skynd dig og hent Mika, Jimlas sønn!
- ⁹ Imens satt Israels konge og Josafat, Judas konge, i kongelig skrud, hver på sin trone, på en treskeplass ved inngangen til Samarias port; og alle profetene stod foran dem og fremsa sine spådommer.
- ¹⁰ Og Sedekias, Kena'anas sønn, gjorde sig horn av jern og sa: Så sier Herren: Med disse skal du stange syrerne til du får gjort ende på dem.
- ¹¹ Og alle profetene spådde likedan og sa: Dra op til Ramot i Gilead! Så skal du ha lykke med dig, og Herren skal gi det i kongens hånd.
- ¹² Og budet som var gått for å tilkalle Mika, sa til ham: Profetene spår med en munn godt for kongen; la nu også dine ord stemme overens med deres og spå godt!
- ¹³ Mika svarte: Så sant Herren lever: Hvad min Gud sier, det vil jeg tale.
- ¹⁴ Da han nu kom til kongen, sa kongen til ham: Mika! Skal vi dra i krig til Ramot i Gilead, eller skal jeg la det være? Han svarte: Dra op! Så skal I ha lykke med eder, og de skal gis i eders hånd.
- ¹⁵ Men kongen sa til ham: Hvor mange ganger skal jeg besverge dig at du ikke skal tale annet til mig enn sannhet i Herrens navn?
- ¹⁶ Da sa han: Jeg så hele Israel spredt utover fjellene likesom en fårehjord som ikke har

hyrde; og Herren sa: Disse har ingen herre; la dem vende tilbake i fred, hver til sitt hus!

17 Da sa Israels konge til Josafat: Var det ikke det jeg sa til dig: Han spår ikke godt om mig, men bare ondt?

18 Men Mika sa: Så hør da Herrens ord! Jeg så Herren sitte på sin trone og hele himmelens hær stå på hans høire og venstre side.

19 Og Herren sa: Hvem vil overtale Akab, Israels konge, til å dra op til Ramot i Gilead, så han faller der? og den ene sa så og den annen så.

20 Da gikk ånden frem og stilte sig for Herrens åsyn og sa: Jeg skal overtale ham. Og Herren spurte ham: Hvorledes?

21 Han svarte: Jeg vil gå avsted og være en løgnens ånd i alle hans profeters munn. Da sa Herren: Ja, du skal overtale ham, og det skal også lykkes dig; gå avsted og gjør så!

22 Se, nu har Herren lagt en løgnens ånd i disse dine profeters munn, men Herren har varslet ulykke for dig.

23 Da trådte Sedekias, Kena'anas sønn, frem og slo Mika på kinnet og sa: På hvilken vei er Herrens Ånd gått over fra mig for å tale med dig?

24 Mika svarte: Det skal du få se den dag du flykter fra kammer til kammer for å skjule dig.

25 Da sa Israels konge: Ta Mika og før ham tilbake til byens høvedsmann Amon og til kongesønnen Joas

26 og si: Så sier kongen: Sett ham i fangehuset og la ham leve på fangekost til jeg kommer uskadd hjem igjen!

27 Mika sa: Kommer du uskadd hjem igjen, så har Herren ikke talt gjennom mig. Og han sa: Hør dette, I folk alle sammen!

28 Så drog Israels konge og Judas konge Josafat op til Ramot i Gilead.

29 Og Israels konge sa til Josafat: Jeg vil forklæ meg og så gå i striden; men ta du dine vanlige klær på! Så forklædde Israels konge sig, og de gikk i striden.

30 Men kongen i Syria hadde befalt sine vogn-høvedsmenn: I skal ikke stride mot nogen, hverken liten eller stor, bare mot Israels konge.

31 Da nu vogn-høvedsmennene så Josafat, sa de: Dette er Israels konge. Og de omringet ham for å stride. Da satte Josafat i et høit rop, og Herren hjalp ham; Gud vendte dem bort fra ham.

32 For da vogn-høvedsmennene så at det ikke var Israels konge, vendte de sig fra ham igjen.

33 Men en mann spent sin bue på lykke og fromme og traff Israels konge mellom brynjeskjørtet og brynjen. Da sa han til vognstyreren: Vend om og før mig ut av hæren! Jeg er såret.

34 Men striden blev stadig hårdere den dag, og Israels konge holdt sig opreist i vognen mot syrerne like til om aftenen; men på den tid solen gikk ned, døde han.

KAPITTEL 19

Men Judas konge Josafat vendte uskadd hjem igjen til Jerusalem.

2 Da gikk seeren Jehu, Hananis sønn, ut imot ham, og han sa til kong Josafat: Skal en hjelpe den ugudelige, og skal du elske dem som hater Herren? For dette hviler det vrede over dig fra Herren.

3 Dog er det også funnet noget godt hos dig; for du har utryddet Astarte-billedene av landet og vendt ditt hjerte til å søke Gud.

- ⁴ Josafat blev nu en tid i Jerusalem, men siden drog han atter ut iblandt folket, fra Be'erseba like til Efra'im-fjellene, og førte dem tilbake til Herren, deres fedres Gud.
- ⁵ Og han innsatte dommere i landet, i hver av de faste byer i Juda.
- ⁶ Og han sa til dommerne: Akt vel på hvad I gjør! For I dømmer ikke for mennesker, men for Herren, og han er hos eder så ofte I dømmer.
- ⁷ Så la nu Herrens frykt være over eder, vær varsomme i hvad I gjør! For hos Herren vår Gud finnes det ingen urett, og han gjør ikke forskjell på folk og tar ikke imot gaver.
- ⁸ Også i Jerusalem innsatte Josafat nogen av levittene og prestene og av Israels familiehoder til å dømme i Herrens saker og i rettstretter, for de [Josafat og de som hadde draget ut med ham] var vendt tilbake til Jerusalem.
- ⁹ Og han bød dem og sa: Således skal I gjøre i Herrens frykt, med troskap og med udelt hjerte:
- ¹⁰ Hver gang det blir lagt frem for eder en rettssak av eders brødre, som bor rundt om i sine byer -- enten det nu gjelder en drapssak eller lov og bud, vedtekter og forskrifter -- da skal I advare dem, så de ikke synder mot Herren, og det kommer vrede over eder og eders brødre; således skal I gjøre, ellers kommer I til å dra skyld over eder.
- ¹¹ I alle Herrens saker skal ypperstepresten Amarja være eders formann, og i alle kongens saker Sebadja, Ismaels sønn, fyrsten for Judas hus, og levittene skal være tilsynsmenn under eder. Vær nu frimodige og gjør dette, og Herren være med den som gjør hvad rett er!

KAPITTEL 20

Nogen tid efter hendte det at Moabs barn og Ammons barn og sammen med dem en del av me'unittene gjorde et krigstog mot Josafat.

- ² Folk kom med tidende derom til Josafat og sa: Det kommer en stor hær imot dig fra hin side havet, [de. det Døde Hav] fra Syria; de er allerede i Haseson-Tamar, det er En-Gedi.
- ³ Da blev Josafat redd, og han v endte sig i bønn til Herren og lot utrope en faste over hele Juda.
- ⁴ Og Juda samlet sig for å søke hjelp hos Herren; ja, fra alle Judas byer kom de for å søke Herren.
- ⁵ Da stod Josafat frem blandt dem som var kommet sammen fra Juda og Jerusalem, i Herrens hus foran den nye forgård
- ⁶ og sa: Herre, våre fedres Gud! Er det ikke du som er Gud i himmelen? Du råder over alle folkenes riker; i din hånd er kraft og velde, og det er ingen som kan holde stand mot dig.
- ⁷ Har ikke du, vår Gud, drevet dette lands innbyggere ut for ditt folk Israel og gitt det til din venn Abrahams efterkommere for alle tider?
- ⁸ De bosatte sig der og bygget dig der en helligdom for ditt navn og sa:
- ⁹ Om nogen ulykke kommer over oss, sverd, straffedom, pest eller hungersnød, så vil vi stille oss foran dette hus og for ditt åsyn, for ditt navn bor i dette hus, og vi vil rope til dig i vår trengsel, og du vil høre og frelse.
- ¹⁰ Se nu hvorledes Ammons barn og Moab og folket fra Se'ir-fjellet -- disse folk som du ikke gav Israel lov til å trenge inn iblandt da de kom fra Egyptens land, så de bødte av og drog bort fra dem og ikke ødela dem --
- ¹¹ se hvorledes de lønner oss! Nu kommer de og vil drive oss ut av din eiendom, som du

har gitt oss i eie.

12 Vår Gud! Vil du ikke holde dom over dem? For vi har ikke kraft nok til å motstå denne store hær som kommer imot oss, og vi vet ikke hvad vi skal gjøre; men til dig er våre øine vendt.

13 Og hele Juda stod der for Herrens åsyn, endog deres små barn, deres hustruer og deres sønner.

14 Da kom Herrens Ånd midt i forsamlingen over levitten Jahasiel, sønn av Sakarja, sønn av Benaja, sønn av Je'iel, sønn av Mattanja, en av Asafs sønner,

15 Og han sa: Hør efter, hele Juda og I Jerusalems innbyggere og du kong Josafat! Så sier Herren til eder: Frykt ikke og reddes ikke for denne store hær! For dette er ikke eders krig, men Guds.

16 Dra ned mot dem imorgen! Da drar de opefter Hassis-bakken, Og I kommer til å møte dem ved enden av dalen midt imot Jeruelørkenen.

17 Men det er ikke I som skal stride her; I skal bare stille eder op og stå og se på hvorledes Herren frelser eder, I fra Juda og Jerusalem! Frykt ikke og reddes ikke! Dra ut imot dem imorgen, og Herren skal være med eder.

18 Da bøide Josafat sig med ansiktet til jorden, og hele Juda og alle Jerusalems innbyggere falt ned for Herrens åsyn og tilbad Herren.

19 Og de levitter som hørte til kahatittenes og korahittenes barn, reiste sig og lovet Herren, Israels Gud, med høi og lydelig røst.

20 Morgenen efter tok de tidlig ut og drog avsted til Tekoa-ørkenen; og med det samme de drog ut, stod Josafat frem og sa: Hør på mig, Juda og I Jerusalems innbyggere! Tro på Herren eders Gud, så skal I holde stand! Tro på hans profeter, så skal I ha lykke med eder!

21 Og han rådførte sig med folket og stilte op sangere som skulde love Herren i hellig skrud mens de drog ut foran den væbnede hær, og si: Lov Herren, for hans miskunnhet varer evindeligh!

22 Og straks de begynte med sine fryderop og lovsanger, lot Herren en flokk bakfra komme over Ammons barn, Moab og folket fra Se'ir-fjellet, som var kommet mot Juda, og de blev slått.

23 Og Ammons barn og Moab vendte sig mot folket fra Se'ir-fjellet og hugg dem ned og ødela dem; og da de hadde gjort ende på folket fra Se'ir, hjalp de hverandre med innbyrdes ødeleggelse.

24 Da Juda kom op på høiden hvorfra en kunde se ut over ørkenen, og så sig om efter hæren, fikk de se dem ligge døde på jorden, og ingen var sloppet unda.

25 Josafat og hans folk drog dit for å plyndre, og de fant der både gods og døde kroppar og kostbare ting i mengde, og det hærfang de tok, var så stort at de ikke kunde bære det; i tre dager holdt de på med å plyndre, så meget hærfang var det.

26 Den fjerde dag samlet de sig i Lovprisnings-dalen. Der lovet de Herren; derfor heter dette sted Lovprisnings-dalen den dag idag.

27 Så vendte alle Judas og Jerusalems menn om med Josafat foran og drog glade tilbake til Jerusalem; for Herren hadde unt dem den glede å vinne over sine fiender.

28 De drog inn i Jerusalem til Herrens hus med harper og citarer og trompeter.

29 Og frykt for Gud kom over alle riker rundt i landene, da de hørte at Herren hadde stridt mot Israels fiender.

30 Og Josafats rike hadde nu fred, fordi hans Gud lot ham få ro på alle kanter.

31 Således regjerte Josafat over Juda. Han var fem og tretti år gammel da han blev konge,

og regjerte fem og tyve år i Jerusalem. Hans mor hette Asuba og var datter av Silhi.

³² Han vandret på sin far Asas vei og vek ikke fra den, men gjorde hvad rett var i Herrens øine.

³³ Dog blev offerhaugene ikke nedlagt, og folket hadde ennu ikke vendt sitt hjerte til sine fedres Gud.

³⁴ Hvad som ellers er å fortelle om Josafat, både i hans første og i hans senere dager, det er opskrevet i Jehus, Hananis sønns krønike, som er optatt i boken om Israels konger.

³⁵ Siden inngikk Josafat, Judas konge, en overenskomst med Akasja, Israels konge, han som bar sig så ugudelig at.

³⁶ Han kom overens med ham om å bygge skiber som skulde gå til Tarsis; og de bygget skiber i Esjon-Geber.

³⁷ Da spådde Elieser, Dodavas sønn, fra Maresa, mot Josafat og sa: Fordi du har inngått forbund med Akasja, skal Herren la ditt foretagende bli til intet. Og nogen av skibene forliste, så de ikke kunde gå til Tarsis.

KAPITTEL 21

Og Josafat la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i Davids stad; og hans sønn Joram blev konge i hans sted.

² Han hadde flere brødre -- sønner av Josafat -- de hette Asarja og Jehiel og Sakarja og Asarja og Mikael og Sefatja; alle disse var sønner av Israels konge Josafat.

³ Deres far gav dem mange gaver av sølv og gull og kostbare ting og dessuten faste byer i Juda; men kongedømmet gav han til Joram; for han var den førstefødte.

⁴ Men da Joram hadde tiltrådt kongedømmet efter sin far og trygget sin makt, drepte han alle sine brødre med sverdet og likeledes nogen av Israels høvdinger.

⁵ Joram var to og tretti år gammel da han blev konge, og regjerte åtte år i Jerusalem.

⁶ Han vandret på Israels kongers vei, likesom Akabs hus hadde gjort, for han hadde en datter av Akab til hustru; og han gjorde hvad ondt var i Herrens øine.

⁷ Men Herren vilde ikke ødelegge Davids hus for den pakts skyld som han hadde gjort med David, og fordi han hadde sagt at han vilde la en lampe brenne for ham og hans sønner gjennom alle tider.

⁸ I hans dager falt Edom fra Juda og tok sig en konge.

⁹ Da drog Joram dit med sine høvdinger og med alle sine stridsvogner; han brøt op om natten og slo edomittene, som hadde omringet ham, og høvedsmennene over deres vogner.

¹⁰ Således falt Edom fra Juda og har vært skilt fra dem til den dag idag; på samme tid falt også Libna fra ham, fordi han hadde forlatt Herren, sine fedres Gud.

¹¹ Han opførte også offerhauger på Juda-fjellene og lokket Jerusalems innbyggere til utukt [de. til avgudsdyrkelse.] og forførte Juda.

¹² Da kom det et brev til ham fra profeten Elias, og i det stod det: Så sier Herren, din far Davids Gud: Fordi du ikke har vandret på din far Josafats veier og på Judas konge Asas veier,

¹³ men har vandret på Israels kongers vei og lokket Juda og Jerusalems innbyggere til utukt, likesom Akabs hus lokket til utukt, og endog har drept dine brødre, din egen fars sønner, som var bedre enn du,

¹⁴ så vil Herren la et hårdt slag ramme ditt folk og dine sønner og dine hustruer og alt det

du eier.

¹⁵ Og selv skal du rammes av en svær sykdom, en sykdom i dine innvoller, så dine innvoller etter år og dag skal falle ut på grunn av sykdommen.

¹⁶ Så opegget Herren filistrene og de arabere som bor ved siden av etioperne, så de blev vrede på Joram,

¹⁷ og de drog op mot Juda og brøt inn i landet og førte bort alt gods som fantes i kongens hus, og dessuten hans sønner og hustruer, så han ikke hadde igjen noen av sine sønner uten sin yngste sønn Joakas [dss. Akasja.]

¹⁸ Og etter alt dette rammet Herren ham med en ulægelig sykdom i hans innvoller.

¹⁹ Og etter år og dag, da to år var gått til ende, falt hans innvoller ut på grunn av sykdommen, og han døde under hårde lidelser. Hans folk tendte ikke noget bål for ham, som de hadde gjort for hans fedre.

²⁰ Han var to og tretti år gammel da han blev konge, og regjerte åtte år i Jerusalem. Han gikk bort, og ingen savnet ham, og de begravde ham i Davids stad, men ikke i konge gravene.

KAPITTEL 22

Derefter gjorde Jerusalems innbyggere hans yngste sønn Akasja til konge i hans sted; for alle de eldre var blitt drept av den røverflokk som var kommet til leiren sammen med araberne. Således blev Jorams sønn Akasja konge i Juda.

² Akasja var to og tyve år gammel da han blev konge, og regjerte ett år i Jerusalem; hans mor hette Atalja og var en datter av Omri.

³ Også han vandret på samme veier som Akabs hus; for hans mor forførte ham med sine råd til ugudelighet.

⁴ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, likesom Akabs hus; for etter hans fars død var de hans rådgivere til hans egen ødeleggelse.

⁵ Det var også deres råd han fulgte da han sammen med Israels konge Joram, Akabs sønn, drog ut i krig mot Hasael, kongen i Syria, og stred mot ham ved Ramot i Gilead. Men syrerne såret Joram.

⁶ Da vendte han tilbake for å la sig læge i Jisre'el for de sår han hadde fått ved Rama da han stred mot kongen i Syria Hasael, og Judas konge Asarja, [dss. Akasja] Jorams sønn, drog ned til Jisre'el for å se til Joram, Akabs sønn, fordi han var syk.

⁷ Men det var Gud som vilde at Akasja skulde gå til grunne, og derfor styrte det så at han kom til Joram; for da han var kommet dit, drog han med Joram ut mot Jehu, Nimsis sønn, som Herren hadde salvet til å utrydde Akabs hus,

⁸ og så hendte det at Jehu, da han fullbyrdet dommen over Akabs hus, møtte Judas høvdinger og Akasjas brorsønner, som var i Akasjas tjeneste, og drepte dem.

⁹ Så søkte han etter Akasja, og han blev grepet mens han holdt sig skjult i Samaria, og de førte ham til Jehu og drepte ham. Så begravde de ham; for de sa: Han er en sønn av Josafat, som søkte Herren av alt sitt hjerte. Men det var ingen igjen av Akasjas hus som var i stand til å overta kongedømmet.

¹⁰ Da Akasjas mor Atalja fikk vite at hennes sønn var død, tok hun sig for å utrydde hele kongeætten i Judas hus.

¹¹ Men kongedatteren Josabat tok Joas, Akasjas sønn, og førte ham hemmelig bort fra kongesønnene som skulde drepes, og førte ham og hans amme inn i sengkammeret; der skjulte Josabat, kong Jorams datter, presten Jojadas hustru, ham -- for hun var søster til

Akasja -- for Atalja, så hun ikke fikk drept ham.

¹² Siden var han hos dem i Guds hus og blev holdt skjult i seks år, mens Atalja regjerte i landet.

KAPITTEL 23

Men i det syvende år tok Jojada mot til sig og gjorde en pakt med nogen av høvedsmennene over hundre; det var Asarja, Jerohams sønn, og Ismael, Johanans sønn, og Asarja, Obeds sønn, og Ma'aseja, Adajas sønn, og Elisafat, Sikris sønn.

² Så drog de omkring i Juda og samlet levittene fra alle Judas byer og Israels familiehoder; og da de kom til Jerusalem,

³ gjorde hele forsamlingen en pakt med kongen i Guds hus, og Jojada sa til dem: Kongens sønn skal nu være konge, således som Herren har sagt om Davids sønner.

⁴ Hør nu hvad I skal gjøre: Den ene tredjedel av eder, de prester og levitter som tiltreder vakttjenesten på sabbaten, skal stå vakt ved dørtresklene,

⁵ og den annen tredjedel ved kongeboligen og den tredje tredjedel ved Jesod-porten, og alt folket i forgårdene ved Herrens hus.

⁶ Men ingen må komme inn i Herrens hus uten prestene og de av levittene som gjør tjeneste; de kan gå inn, for de er hellige; men alle de andre av folket skal holde sig efter det Herren har foreskrevet.

⁷ Levittene skal stille sig rundt omkring kongen, hver mann med våben i hånd, og den som kommer inn i huset, skal drepes; I skal være om kongen, både når han går inn, Og når han går ut.

⁸ Levittene og hele Juda gjorde aldeles som presten Jojada hadde befalt; de tok hver sine menn, både dem som tiltrådte på sabbaten, og dem som trådte av på sabbaten; for presten Jojada hadde ikke latt skiftene få hjemlov.

⁹ Og presten Jojada gav høvedsmennene de spyd og små og store skjold som hadde tilhørt kong David, og som var i Guds hus.

¹⁰ Og han stilte alt folket op, hver mann med våben i hånd, fra husets høire side til husets venstre side bortimot alteret Og bortimot huset rundt omkring kongen.

¹¹ Så førte de kongesønnen ut og satte kronen på ham og overgav ham vidnesbyrdet, og de gjorde ham til konge; og Jojada og hans sønner salvet ham og ropte: Kongen leve!

¹² Da Atalja hørte ropet fra folket som sprang frem og hyldet kongen, gikk hun inn i Herrens hus til folket.

¹³ Der fikk hun se at kongen stod på sin forhøining i inngangen, og høvedsmennene og trompetblåserne stod hos ham, og hele folkemengden gledet sig og støtte i trompetene, og sangerne var der med sine instrumenter og sang Herrens lov og pris; da sønderrev Atalja sine klær og ropte: Oprør, oprør!

¹⁴ Men presten Jojada lot høvedsmennene, dem som var satt over hæren, gå ut og sa til dem: Før henne ut mellom rekkene, og om nogen følger henne, så skal han drepes med sverd. For presten hadde sagt: I skal ikke drepe henne i Herrens hus.

¹⁵ Så gjorde de plass for henne til begge sider, og da hun kom dit hvor Hesteporten fører inn til kongens hus, drepte de henne.

¹⁶ Og Jojada gjorde en pakt mellom sig og alt folket og kongen at de skulde være Herrens folk.

¹⁷ Og alt folket gikk inn i Ba'als hus og rev det ned; hans altere og hans bilder knuste de, og Ba'als prest Mattan drepte de foran alterne.

- ¹⁸ Og Jojada overlot tilsynet i Herrens hus til de levittiske prester, som David hadde inndelt i skifter for tjenesten i Herrens hus, til å ofre Herrens brennoffere, som skrevet er i Mose lov, med glede og sang efter Davids forskrift.
- ¹⁹ Og han satte dørvoktere ved portene til Herrens hus, forat ingen som var blitt uren på nogen måte, skulde komme inn der.
- ²⁰ Så tok han med sig høvedsmennene over hundre og de fornemste og de mektige blandt folket og hele folkemengden og førte kongen ned fra Herrens hus, og de gikk gjennom den øvre port inn i kongens hus og satte kongen på kongetronen.
- ²¹ Og hele folkemengden gledet sig, og byen var rolig; men Atalja hadde de drept med sverd.

KAPITTEL 24

Joas var syv år gammel da han blev konge, og regjerte firti år i Jerusalem; hans mor hette Sibja og var fra Be'erseba.

- ² Joas gjorde hvad rett var i Herrens øine, så lenge presten Jojada levde.
- ³ Jojada lot ham få to hustruer, og han fikk sønner og døtre.
- ⁴ Siden fikk Joas i sinne å sette Herrens hus i stand.
- ⁵ Og han samlet prestene og levittene og sa til dem: Dra ut til byene i Juda og samle inn penger fra hele Israel til å utbedre eders Guds hus efter som det trenges fra år til år, og skynd eder med å gjøre dette! Men levittene skyndte sig ikke dermed.
- ⁶ Da kalte kongen til sig ypperstepresten Jojada og sa til ham: Hvorfor har du ikke sett efter at levittene kommer med den avgift fra Juda og fra Jerusalem som er pålagt av Herrens tjener Moses, og som Israels menighet skal utrede til vidnesbyrdets telt?
- ⁷ For den ugudelige Ataljas sønner har ødelagt Guds hus, og endog alle de hellige ting i Herrens hus har de brukt til Ba'alene.
- ⁸ Så bød kongen at de skulde gjøre en kiste og sette den utenfor porten til Herrens hus.
- ⁹ Og det blev kunngjort i Juda og Jerusalem at folk skulde komme til Herren med den avgift som Guds tjener Moses hadde pålagt Israel i ørkenen.
- ¹⁰ Da bar alle høvdingene og alt folket pengene frem med glede og kastet dem i kisten, til alt var kommet inn.
- ¹¹ Og hver gang kisten av levittene blev båret inn til kongens tilsynsmenn, og de så at det var mange penger i den, da kom kongens skriver og den av ypperstepresten innsatte tilsynsmann og tømte den, og så bar de den tilbake på dens plass. Således gjorde de dag efter dag og samlet en mengde penger.
- ¹² Så overgav kongen og Jojada dem til dem som forestod arbeidet på Herrens hus, og de leide stenhuggere og tømmermenn til å sette Herrens hus i stand og likeledes jernsmeder og kobbersmeder til å utbedre Herrens hus.
- ¹³ Og arbeidsfolkene arbeidet, og utbedringsarbeidet skred frem under deres hender, og de satte Guds hus i stand igjen efter dets rette mål og gjorde det sterkt.
- ¹⁴ Og da de var ferdige, bar de resten av pengene til kongen og Jojada, og han lot gjøre redskaper derav til Herrens hus: redskaper til tjenesten og ofringen og skåler og gullkar og sølvkar. Og de ofret stadig brennoffere i Herrens hus, så lenge Jojada levde.
- ¹⁵ Men Jojada blev gammel og mett av dager og døde; han var hundre og tretti år gammel da han døde.
- ¹⁶ De begravde ham i Davids stad hos kongene, fordi han hadde gjort vel mot Israel og

mot Gud og hans hus.

17 Men etter Jojadas død kom Judas høvdinger og kastet sig ned for kongen; [med bønn om tillatelse til å dyrke avgudene] da gav kongen etter,

18 og de forlot Herrens, sine fedres Guds hus og dyrket Astartebilledene og de andre avguder; og det kom vrede over Juda og Jerusalem for denne deres brøde.

19 Og Herren sendte profeter blandt dem for å føre dem tilbake til sig, og de advarte dem, men de hørte ikke på dem.

20 Da kom Guds Ånd over Sakarias, presten Jojadas sønn, og han stod frem for folket og sa til dem: Så sier Gud: Hvorfor overtreder I Herrens bud? På den måte kan det ikke gå eder vel. Fordi I har forlatt Herren, forlater han eder.

21 Men de sammensvor sig mot ham og stenet ham på kongens befaling i forgården til Herrens hus.

22 Kong Joas kom ikke i hu den kjærlighet som hans far Jojada hadde vist ham -- han drepte hans sønn; men i det samme han døde, ropte han: Herren skal se det og hevne det!

23 Så skjedde det, da året var til ende, at syrernes hær drog op mot ham; de kom til Juda og Jerusalem og utryddet alle høvdingene i folket og sendte alt det hærfang de tok, til kongen i Damaskus.

24 Syrerhæren som kom, var bare liten; men enda gav Herren en meget tallrik hær i deres hånd, fordi de hadde forlatt Herren, sine fedres Gud. Således fullbyrdet de straffedommen over Joas.

25 Og da de drog bort fra ham -- for de lot ham tilbake i svære lidelser -- sammensvor hans tjenere sig mot ham, fordi han hadde drept presten Jojadas sønner, og de drepte ham på hans leie. Således døde han, og de begravde ham i Davids stad, men ikke i kongegravene.

26 De som sammensvor sig mot ham, var Sabad, sønn av ammonitterkvinnen Sim'at, og Josabad, sønn av moabitterkvinnen Simrit.

27 Om hans sønner og de mange profetord som blev talt imot ham, og den grundige utbedring av Guds hus, derom er det skrevet i kongenes historiebok; og hans sønn Amasja blev konge i hans sted.

KAPITTEL 25

Amasja var fem og tyve år gammel da han blev konge, og regjerte ni og tyve år i Jerusalem; hans mor hette Joaddan og var fra Jerusalem.

2 Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, dog ikke med udelt hjerte.

3 Så snart han hadde fått kongedømmet fast i sin hånd, slo han ihjel dem av sine tjenere som hadde slått ihjel hans far kongen.

4 Men deres barn drepte han ikke; han gjorde etter det som er skrevet i loven, i Mose-boken, hvor Herren har gitt dette bud: Foreldre skal ikke lide døden for sine barns skyld, og barn ikke lide døden for sine foreldres skyld; men enhver skal dø for sin egen synd.

5 Siden samlet Amasja Juda og stilte dem op etter deres familier under høvedsmennene over tusen og høvedsmennene over hundre i hele Juda og Benjamin; han mønstret dem fra tyveårsalderen og opover, og han fant ut at det var tre hundre tusen utvalgte stridsdyktige menn, som kunde føre spyd og skjold.

6 Dessuten leide han i Israel hundre tusen djerpe stridsmenn for hundre talenter sølv.

7 Men en Guds mann kom til ham og sa: La ikke israelitt-hæren dra med dig, konge! For

Herren er ikke med Israel -- ikke med nogen av Efra'ims barn.

⁸ Men dra du frem -- gjør det og gå modig i striden! Ellers vil Gud la dig falle for fienden; for det står i Guds makt både å hjelpe og å felle.

⁹ Og Amasja spurte den Guds mann: Men hvad blir det da av de hundre talenter jeg har gitt hærflokken av Israel? Den Guds mann svarte: Herren kan vel gi dig mere enn dette.

¹⁰ Da skilte Amasja ut den flokk som var kommet til ham fra Efra'im, og lot dem dra hjem igjen. Derfor blev de harme på Juda, og de vendte hjem i brennende vrede.

¹¹ Men Amasia tok mot til sig og drog ut med sine folk og kom til Saltdalen; der hugg han ned ti tusen mann av Se'irs barn.

¹² Og ti tusen tok Judas barn levende til fange og førte dem op på toppen av en klippe og styrtet dem ned derfra, så de alle knustes.

¹³ Men de som hørte til den flokk som Amasja hadde sendt tilbake, så de ikke kom til å dra med ham i krigen, falt inn i Judas byer fra Samaria like til Bet-Horon; og de hugg ned der tre tusen mann og tok meget hærfang.

¹⁴ Da Amasja kom tilbake og hadde slått edomittene, førte han Se'irs barns guder med sig og stilte dem op som sine guder; og han kastet sig ned for dem og brente røkelse for dem.

¹⁵ Da optendtes Herrens vrede mot Amasja, og han sendte en profet til ham; han sa til ham: Hvorfor søker du dette folks guder, de som ikke har reddet sitt eget folk av din hånd?

¹⁶ Men da han talte således til ham, svarte han ham: Har vi satt dig til rådgiver for kongen? Hold op med dette hvis du ikke vil bli slått ihjel! Da hørte profeten op og sa: Jeg vet at Gud har besluttet å ødelegge dig, siden du har gjort dette og ikke hørt på mitt råd.

¹⁷ Men Judas konge Amasja holdt råd og sendte så bud til Israels konge Joas, sønn av Joakas, Jehus sønn, og lot si: Kom, la oss prøve styrke med hverandre!

¹⁸ Men Israels konge Joas sendte bud til Judas konge Amasja og svarte: Tornebusken på Libanon sendte bud til sederen på Libanon og lot si: La min sønn få din datter til hustru! Men de ville dyr på Libanon for frem og trådte tornebusken ned.

¹⁹ Du tenker: Jeg har slått Edom, og derfor er du blitt overmodig og vil vinne ennu mere ære. Bli bare hjemme! Hvorfor vil du kalle ulykken ned over dig, så du går til grunne, både du og Juda med dig?

²⁰ Men Amasja hørte ikke på ham; for det var Gud som styrte det således; han vilde gi dem i fiendehånd, fordi de hadde søkt Edoms guder.

²¹ Da drog Israels konge Joas op, og han og Judas konge Amasja prøvde styrke med hverandre ved Bet-Semes, som hører til Juda.

²² Og Judas menn blev slått av Israel, og de flyktet hver til sitt hjem;

²³ men Judas konge Amasja, sønn av Joas, Joakas' sønn blev tatt til fange av Israels konge Joas ved Bet-Semes, og han førte ham til Jerusalem, og han rev ned et stykke av Jerusalems mur, fra Efra'im-porten til Hjørneporten, fire hundre alen.

²⁴ Og han tok alt det gull og sølv og alle de kar som fantes i Guds hus hos Obed-Edom, [Obed-Edoms familie hadde tilsyn med forrådshusene] og skattene i kongens hus og dessuten gislene; så vendte han tilbake til Samaria.

²⁵ Judas konge Amasja, Joas' sønn, levde femten år efterat Israels konge Joas, Joakas' sønn, var død.

²⁶ Hvad som ellers er å fortelle om Amasja, både i hans første og i hans senere dager, det er opskrevet boken om Judas og Israels konger.

²⁷ Men fra den tid Amasja falt fra Herren, gjorde de en sammensvergelse mot ham i

Jerusalem, og han flyktet til Lakis; men de sendte folk etter ham til Lakis, og de drepte ham der.

²⁸ Så kjørte de ham derfra med hester og begravde ham hos hans fedre i Judas stad.

KAPITTEL 26

Og alt Judas folk tok og gjorde Ussias, som da var seksten år gammel, til konge i hans far Amasjas sted.

² Han gjorde Elot til en fast by og vant det tilbake for Juda, efterat kongen hadde lagt sig til hvile hos sine fedre.

³ Ussias var seksten år gammel da han blev konge, og regjerte to og femti år i Jerusalem; hans mor hette Jekilja og var fra Jerusalem.

⁴ Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, aldeles som hans far Amasja hadde gjort.

⁵ Og han søkte Gud så lenge Sakarja levde, han som skjønnte sig på Guds syner; og så lenge han søkte Herren, lot Gud det gå ham vel.

⁶ Han drog ut og stred mot filistrene og rev ned bymurene i Gat og Jabne og Asdod; og han bygget byer ved Asdod og på andre steder i filistrenes land.

⁷ Gud hjalp ham mot filistrene og mot de arabere som bodde i Gur-Ba'al, og mot me'unittene.

⁸ Og ammonittene kom med gaver til Ussias, og hans navn nådde like til Egypten; for han blev overmåte mektig.

⁹ Ussias bygget tårn i Jerusalem ved Hjørneporten og ved Dalporten og ved Vinkelen og gjorde således disse steder faste og sterke.

¹⁰ Han bygget også tårn i ørkenen og hugg ut mange brønner; for han hadde stor buskap både i lavlandet og på høisletten, og han hadde jordbrukere og vingårdsmenn på fjellene og i havene; for jordbruket lå ham på hjerte.

¹¹ Ussias hadde en krigsdyktig hær, som drog ut i strid i flokker, mønstret og tellet av statsskriveren Je'uel og tilsynsmannen Ma'aseja, under ledelse av Hananja, en av kongens høvdinger.

¹² To tusen og seks hundre var det fulle tall på de djerne stridsmenn som var familiehoder,

¹³ og under dem stod en krigshær på tre hundre og syv tusen og fem hundre mann, som gjorde krigstjeneste med kraft og mot og hjalp kongen mot fienden.

¹⁴ Hele denne hær forsynte Ussias med skjold og spyd og hjelmer og brynjer og buer og slyngestener.

¹⁵ I Jerusalem lot han gjøre kunstig innrettede krigsmaskiner, som skulde stilles op på tårnene og murhjørnene til å skyte ut piler og store stener. Og hans navn nådde vidt omkring; for han blev hjulpet på underfull måte, så han fikk stor makt.

¹⁶ Men da han var blitt mektig, blev han overmodig i sitt hjerte, så han forsyndet sig; han var ulydig mot Herren sin Gud og gikk inn i Herrens helligdom for å brenne røkelse på røkoffer-alteret.

¹⁷ Men presten Asarja gikk inn efter ham og med ham åtti av Herrens prester, modige menn.

¹⁸ De trådte op mot kong Ussias og sa til ham: Det tilkommer ikke dig, Ussias, å brenne røkelse for Herren, men bare prestene, Arons sønner, de som er vidd til det. Gå ut av helligdommen! For du har vært ulydig, og det blir dig ikke til ære for Gud Herren.

¹⁹ Da blev Ussias vred. Han holdt et røkelsekar i hånden og vilde nettop til å brenne

røkelse; men da hans vrede brøt løs mot prestene, slo spedalskheten ut i hans panne, som han stod der foran prestene i Herrens hus ved røkoffer-alteret.

²⁰ Og da ypperstepresten Asarja og alle prestene vendte sig mot ham, så de at han var spedalsk på pannen. Da drev de ham i hast bort derfra; og selv skyndte han sig også å komme ut, for Herren hadde slått ham.

²¹ Siden var kong Ussias spedalsk like til sin dødsdag, og han bodde i et hus for sig selv som spedalsk, for han var utelukket fra Herrens hus. Hans sønn Jotam forestod kongens hus og dømte landets folk.

²² Hva som ellers er å fortelle om Ussias, både i hans første og i hans senere dager, har profeten Esaias, Amos' sønn, skrevet op.

²³ Og Ussias la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham hos hans fedre på den begravelseplass som tilhørte kongene; for de sa: Han er spedalsk. Og hans sønn Jotam blev konge i hans sted.

KAPITTEL 27

Jotam var fem og tyve år da han blev konge, og regjerte seksten år i Jerusalem; hans mor hette Jerusa og var datter av Sadok.

² Han gjorde hva rett var i Herrens øine, aldeles som hans far Ussias hadde gjort; men han gikk ikke inn i Herrens helligdom. Men folket vedblev med å gjøre hva ondt var.

³ Han bygget den øvre port til Herrens hus, og på Ofel-muren bygget han meget.

⁴ Han bygget også byer i Judafjellene, og i skogene bygget han borger og tårn.

⁵ Han førte krig med Ammons barns konge og overvant dem, så at Ammons barn det år måtte gi ham hundre talenter sølv og ti tusen kor hvete og ti tusen kor bygg; det samme måtte Ammons barn gi ham også i det annet og det tredje år.

⁶ Således blev Jotam mektig, fordi han stadig vandret for Herrens, sin Guds åsyn.

⁷ Hva som ellers er å fortelle om Jotam, om alle hans kriger og alt det han tok sig fore, det er opskrevet i boken om Israels og Judas konger.

⁸ Han var fem og tyve år gammel da han blev konge, og regjerte seksten år i Jerusalem.

⁹ Og Jotam la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham i Davids stad; og hans sønn Akas blev konge i hans sted.

KAPITTEL 28

Akas var tyve år gammel da han blev konge, og regjerte seksten år i Jerusalem. Han gjorde ikke hva rett var i Herrens øine, som hans far David,

² men vandret på Israels kongers veier og gjorde endog støpte billeder for Ba'alene.

³ Han brente røkelse i Hinnoms sønns dal og lot sine sønner gå igjennem ilden efter de vederstyggelige skikker hos de folk som Herren hadde drevet bort for Israels barn,

⁴ og han ofret og brente røkelse på haugene og bakkene og under hvert grønt tre.

⁵ Så gav Herren hans Gud ham i syrerkongens hånd, og de slo ham og førte mange av hans folk bort som fanger til Damaskus. Han blev også gitt i Israels konges hånd, som vant en stor seier over ham.

⁶ Pekah, Remaljas sønn, drepte på en dag hundre og tyve tusen mann i Juda, alle sammen djerpe menn, fordi de hadde forlatt Herren, sine fedres Gud.

⁷ Og Sikri, en stor stridsmann fra Efra'im, drepte kongesønnen Ma'aseja og

slottshøvdingen Asrikam og Elkana, som var den næste efter kongen.

⁸ Israels barn førte bort med sig to hundre tusen fanger fra sine brødre -- deres hustruer, sønner og døtre; de tok også meget hærfang blandt dem og førte det til Samaria.

⁹ Der var det en Herrens profet som hette Oded; han gikk ut imot hæren da den kom til Samaria, og sa til dem: Hør, Herren, eders fedres Gud, har i sin harme over Juda gitt dem i eders hånd, men I har hugget ned iblandt dem med slik vrede at det er nådd like til himmelen.

¹⁰ Og nu tenker I på å tvinge Judas og Jerusalems barn til å være træler og trælkvinner for eder; har I ikke selv skyld nok på eder for Herren eders Gud?

¹¹ Så hør nu på mig og send fangene tilbake som I har bortført fra eders brødre! For Herrens brennende vrede er over eder.

¹² Da var det noen menn blandt overhodene for Efra'ims barn som trådte frem for dem som kom fra krigen -- det var Asarja, Johanans sønn, Berekja, Mesillemots sønn, og Hiskias, Sallums sønn, og Amasa, Hadlais sønn --

¹³ og de sa til dem: I skal ikke føre fangene her inn; I tenker vel på å øke våre synder og vår brøde og således riktig føre skyld over oss for Herren; men vår skyld er alt stor nok, og der er brennende vrede over Israel.

¹⁴ Da gav krigsfolket fra sig fangene og hærfanget for høvdingenes og hele folkemengdens øine.

¹⁵ Og de menn som nettop er nevnt, kom og tok fangene og klædde alle som var nakne iblandt dem, med klær som de tok av hærfanget; de gav dem både klær og sko, både mat og drikke, og salvet dem, og alle de skrøpelige iblandt dem satte de op på asener og førte dem til Jeriko, Palmestaden, til deres brødre; så vendte de selv hjem igjen til Samaria.

¹⁶ På denne tid sendte kong Akas bud til kongene i Assyria og bad dem om hjelp.

¹⁷ For også edomittene kom og slo Juda og førte bort fanger,

¹⁸ og filistrene falt inn i byene i Juda, både i lavlandet og i sydlandet, og inntok Bet-Semes og Ajalon og Gederot, likeledes Soko med tilhørende småbyer og Timna med tilhørende småbyer og Gimso med tilhørende småbyer og bosatte sig der.

¹⁹ For Herren vilde ydmyke Juda for Israels konge Akas' skyld, fordi han hadde forført Juda til tuktløshet og båret sig så troløst at mot Herren.

²⁰ Så kom kongen i Assyria Tilgat-Pilneser mot ham og fór fiendtlig frem mot ham istedenfor å støtte ham.

²¹ For enda Akas plyndret Herrens hus og kongens hus og høvdingene og gav det til Assyrias konge, så hjalp det ham ikke.

²² Og på den tid han var stedt i nød, bar han sig ennu mere troløst at mot Herren -- han, kong Akas;

²³ han ofret til gudene i Damaskus, som hadde slått ham, og sa: Siden syrerkongenes guder har hjulpet dem, så vil jeg ofre til dem, forat de skal hjelpe mig. Men de blev til fall for ham og for hele Israel.

²⁴ Akas samlet også karene i Guds hus og brøt gullet av dem og stengte dørene til Herrens hus og gjorde sig alter ved hvert hjørne i Jerusalem.

²⁵ Og i hver eneste by i Juda gjorde han hauger til å brenne røkelse på for fremmede guder og vakte således harme hos Herren, sine fedres Gud.

²⁶ Hvad som ellers er å fortelle om ham og om alt det han tok sig fore, både i sine første og i sine senere dager, det er opskrevet i boken om Judas og Israels konger.

²⁷ Og Akas la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham i staden -- i Jerusalem, men de vilde ikke legge ham i Israels kongers graver. Og hans sønn Esekias blev konge i hans sted.

KAPITTEL 29

Esekias blev konge da han var fem og tyve år gammel, og regjerte ni og tyve år i Jerusalem; hans mor het Abia, Sakarjas datter.

² Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, aldeles som hans far David hadde gjort.

³ I sin regjerings første år, i den første måned, åpnet han igjen dørene til Herrens hus og satte dem i stand.

⁴ Så lot han prestene og levittene hente og samlet dem på den åpne plass mot øst.

⁵ Og han sa til dem: Hør på mig, I levitter! Hellige nu eder selv og hellige Herrens, eders fedres Guds hus og få urenheten ut av helligdommen!

⁶ For våre fedre har båret sig troløst at og gjort hvad ondt er i Herrens, vår Guds øine, og forlatt ham; de har vendt sitt åsyn bort fra Herrens tabernakel og vendt ham ryggen.

⁷ De har også stengt dørene til forhallen og slukket lampene og ikke brent røkelse og ikke ofret brennoffer i helligdommen for Israels Gud.

⁸ Derfor er Herrens vrede kommet over Juda og Jerusalem, og han har overgitt dem til mishandling, til ødeleggelse og til spott, således som I ser det med egne øine.

⁹ Og derfor er våre fedre falt for sverdet, og våre sønner og døtre og hustruer er i fangenskap.

¹⁰ Nu har jeg i sinne å gjøre en pakt med Herren, Israels Gud, så hans brennende vrede kan vende sig bort fra oss.

¹¹ Så la det nu ikke skorte eder på iver, mine sønner! For eder har Herren utvalgt til å stå for hans åsyn og tjene ham, til å være hans tjenere og brenne røkelse for ham.

¹² Da tok levittene fatt på arbeidet -- det var Mahat, Amasais sønn, og Joel, Asarjas sønn, av kahatittenes barn, og av Meraris barn Kis, Abdis sønn, og Asarja, Jehallels sønn, og av gersonittene Joah, Simmas sønn, og Eden, Joahs sønn,

¹³ og av Elisafans barn Simri og Je'ucl og av Asafs barn Sakarja og Mattanja,

¹⁴ og av Hemans barn Jehuel og Sime'i og av Jedutuns barn Semaja og Ussiel.

¹⁵ De samlet sine brødre og helliget sig og gikk så inn for å rense Herrens hus, således som kongen hadde befalt efter Herrens ord.

¹⁶ Og prestene gikk inn i det indre av Herrens hus for å rense det, og all den urenhet som de fant i Herrens tempel, førte de ut i forgården til Herrens hus; der tok levittene imot det og bar det ut til Kidron-bekken.

¹⁷ På den første dag i den første måned begynte de å hellige sig, og på den åttende dag i måneden gikk de inn i Herrens forhall og helliget Herrens hus i åtte dager, og på den sekstende dag i den første måned var de ferdige.

¹⁸ Derefter gikk de inn til kong Esekias og sa: Vi har rensset hele Herrens hus og brennoffer-alteret med alt som til det hører, og skuebrødsbordet med alt som hører til det.

¹⁹ Og alle de kar som kong Akas i sin troløshet hadde vanhelliget mens han var konge, dem har vi satt i stand og helliget, og nu står de foran Herrens alter.

²⁰ Tidlig den næste morgen samlet kong Esekias byens høvdinger og gikk op til Herrens hus.

²¹ Og de kom med syv okser, syv værer, syv lam og syv gjetebukker til syndoffer for riket

og for helligdommen og for Juda; og han bød Arons barn, prestene, å ofre dem på Herrens alter.

²² De slaktet da oksene, og prestene tok imot blodet og sprengte det på alteret; så slaktet de værene og sprengte blodet på alteret, og så slaktet de lammene og sprengte blodet på alteret.

²³ Derefter førte de syndoffer-bukkene frem foran kongen og menigheten, og de la sine hender på dem,

²⁴ og prestene slaktet dem og sprengte blodet av dem på alteret som syndoffer, til soning for hele Israel; for kongen hadde befalt at brennofferet og syndofferet skulde være for hele Israel.

²⁵ Og han lot levittene stille sig op i Herrens hus med cymbler, harper og citarer, således som David og kongens seer Gad og profeten Natan hadde foreskrevet; for det var Herren som hadde gitt denne forskrift gjennom sine profeter.

²⁶ Levittene stod med Davids musikkinstrumenter og prestene med trompetene.

²⁷ Så bød Esekias å ofre brennofferet på alteret; og på samme tid som ofringen begynte, begynte også sangen for Herren og trompetene å lyde, ledsaget av Davids, Israels konges instrumenter.

²⁸ Og hele menigheten kastet sig ned mens sangen lød og trompetene klang, og alt dette varte til ofringen var til ende.

²⁹ Da de var ferdig med ofringen, falt de på kne, både kongen og alle de som var der sammen med ham, og de tilbad.

³⁰ Så bød kong Esekias og høvdingene at levittene skulde love Herren med Davids og seeren Asafs ord; og de lovet ham med fryd og bødde sig ned og tilbad.

³¹ Og Esekias tok til orde og sa: I har nu fylt eders hånd for Herren; kom nu hit og før frem slaktoffere og takkoffere til Herrens hus! Da kom menigheten med slaktoffere og takkoffere, og enhver hvis hjerte drev ham til det, kom med brennoffere.

³² Og tallet på de brennoffer som menigheten førte frem, var sytti okser, hundre værer og to hundre lam; alt dette var til brennoffer for Herren.

³³ De andre offer som blev frembåret, var seks hundre stykker storfe og tre tusen stykker småfe.

³⁴ Men det var ikke prester nok til å flå alle brennofferne, derfor fikk de hjelp av sine brødre levittene til arbeidet var ferdig, og til de andre prester hadde helliget sig; for levittene hadde vist en redeligere vilje til å hellige sig enn prestene.

³⁵ Det var også en mengde brennoffer, og dertil kom fettstykkene av takkofferne og de drikkoffer som hørte til brennofferne. Således kom tjenesten i Herrens hus i sin rette skikk.

³⁶ Og Esekias og hele folket gledet sig over det som Gud hadde gjort for folket; for alt dette var skjedd med én gang.

KAPITTEL 30

Så sendte Esekias bud omkring til hele Israel og Juda og skrev også brev til Efra'im og Manasse at de skulde komme til Herrens hus i Jerusalem og holde påske for Herren, Israels Gud.

² Og kongen og hans høvdinge og hele menigheten i Jerusalem holdt råd om å holde påske i den annen måned;

³ for de kunde ikke holde den med det samme, [de i den første måned] fordi det endnu ikke var prester nok som hadde helliget sig, og folket ikke var samlet i Jerusalem.

- ⁴ Det syntes kongen og hele menigheten var rett.
- ⁵ De vedtok derfor å la utrope i hele Israel, fra Be'erseba like til Dan, at folk skulde komme og holde påske for Herren, Israels Gud, i Jerusalem; for de hadde ikke holdt den i samlet mengde, således som foreskrevet er.
- ⁶ Så tok da ilbudene avsted med brevene fra kongen og hans høvdinger og drog omkring i hele Israel og Juda, således som kongen hadde befalt, og sa: I Israels barn! Vend om til Herren, Abrahams, Isaks og Israels Gud, så han kan vende sig til den levning av eder som har sloppet unda assyrerkongenes hånd;
- ⁷ vær ikke som eders fedre og eders brødre, som bar sig troløst at mot Herren, sine fedres Gud, så han overgav dem til ødeleggelse, således som I selv ser.
- ⁸ Vær nu ikke hårdnakkede som eders fedre! Gi Herren hånden og kom til hans helligdom, som han har helliget for alle tider, og tjen Herren eders Gud, så hans brennende vrede må vende sig bort fra eder.
- ⁹ For når I vender om til Herren, da skal eders brødre og eders sønner finne barmhjertighet hos dem som holder dem fangne, og komme tilbake til dette land; for Herren eders Gud er nådig og barmhjertig; han vil ikke vende sitt åsyn bort fra eder, dersom I vender om til ham.
- ¹⁰ Ilbudene drog omkring fra by til by i Efra'ims og Manasses land og like til Sebulon; men folk bare lo av dem og spottet dem.
- ¹¹ Det var bare noen få i Aser og Manasse og Sebulon som ydmyket sig og kom til Jerusalem.
- ¹² Også i Juda rådet Guds hånd, så han gav dem et sandrektig sinn til å gjøre det som kongen og høvdingene hadde befalt efter Herrens ord.
- ¹³ Således samlet det sig en mengde folk i Jerusalem for å holde de usyrede brøds høitid i den annen måned -- det blev en meget stor forsamling.
- ¹⁴ Først fikk de bort de alter som fantes i Jerusalem; også alle røkelsekarene tok de bort og kastet dem i Kidron-bekken.
- ¹⁵ Så slaktet de påskelammet på den fjortende dag i den annen måned, og prestene og levittene blev skamfulle og helliget sig og førte frem brennoffere til Herrens hus;
- ¹⁶ de stilte sig på sin plass, som det var dem foreskrevet, efter den Guds mann Moses' lov; og prestene sprengte blodet, som levittene rakte dem.
- ¹⁷ For det var mange i forsamlingen som ikke hadde helliget sig, og derfor utførte levittene slaktningen av påskelammene for alle dem som ikke var rene, så de kunde hellige dem for Herren.
- ¹⁸ For en mengde av folket, mange fra Efra'im og Manasse, Issakar og Sebulon, hadde ikke rensset sig, men åt påskelammet uten å iaktta det som var foreskrevet; men Esekias bad for dem og sa: Herren, som er god, vil tilgi
- ¹⁹ hver den som har vendt sig av alt sitt hjerte til å søke Gud Herren, sine fedres Gud, om han enn ikke er ren således som helligdommen krever det! [de. om han enn ikke er ren efter loven]
- ²⁰ Og Herren bønnhørte Esekias og helbredet folket.
- ²¹ Således holdt de av Israels barn som var til stede i Jerusalem, de usyrede brøds høitid i syv dager med stor glede; og prestene og levittene lovet Herren dag for dag med instrumenter som priste Herrens makt.
- ²² Og Esekias talte vennlig til alle de levitter som hadde vist sig særlig dyktige i Herrens tjeneste; og de åt høitidsofferet i syv dager og ofret takkoffere og lovet Herren, sine fedres Gud

- ²³ Og hele menigheten kom overens om å holde høitid ennu syv dager; og så holdt de høitid med glede i syv dager til.
- ²⁴ For Esekias, Judas konge, gav menigheten tusen okser og syv tusen stykker småfe, og høvdingene gav menigheten tusen okser og ti tusen stykker småfe; og mange prester helliget sig.
- ²⁵ Og hele Judas menighet gledet sig, og prestene og levittene og alle de som var kommet sammen fra Israel, og de fremmede som var kommet fra Israels land eller bodde i Juda.
- ²⁶ Det var stor glede i Jerusalem; for siden Israels konge Salomos, Davids sønns dager hadde det ikke hendt noget sådant i Jerusalem.
- ²⁷ Og de levittiske prester stod op og velsignet folket, og deres røst blev hørt, og deres bønn nådde til himmelen, hans hellige bolig.

KAPITTEL 31

Da de nu var ferdig med alt dette, drog alle de israelitter som var til stede, ut til byene i Juda og sønderslo billedstøttene og hugg Astarte-billedene i stykker og rev ned offerhaugene og alterne i hele Juda og Benjamin og i Efra'im og Manasse, til det intet var igjen av dem; og så vendte alle Israels barn hjem igjen til sine byer, enhver til sin eiendom.

² Så ordnet Esekias prestenes og levittenes skifter, efter som de hørte til det ene eller det annet skifte, så både prestene og levittene fikk hver sin særskilte tjeneste med å bære frem brennoffer og takkoffer, å utføre gudstjenesten og å synge Herrens lov og pris i portene til hans leir.

³ Det som kongen gav av sin eiendom, skulde brukes til brennofferne, morgen-og aftenbrennofferne og brennofferne på sabbatene og nymånedagene og høitidene, således som skrevet står i Herrens lov.

⁴ Og han bød folket som bodde i Jerusalem, at de skulde gi prestene og levittene deres del, så de kunde holde fast ved Herrens lov.

⁵ Da denne befaling blev kjent, gav Israels barn førstegrøde i rikelig mengde, både av korn og most og olje og honning og av all annen grøde på marken, og de kom med tiende av alt sammen i rikelig mengde.

⁶ De av Israels og Judas barn som bodde i Judas byer, kom også med tiende av storfe og småfe og tiende av de hellige gaver som var helliget til Herren deres Gud, og la dem op haug ved haug.

⁷ I den tredje måned begynte de å hope op haugene, og i den syvende måned blev de ferdig med det.

⁸ Og da Esekias og høvdingene kom og så haugene, priste de Herren og hans folk Israel.

⁹ Da så Esekias spurte prestene og levittene om haugene,

¹⁰ svarte ypperstepresten Asarja av Sadoks hus: Siden de begynte å komme med gaver til Herrens hus, har vi ett oss mette og fått rikelig tilovers; for Herren har velsignet sitt folk, så vi har fått all denne rikdom tilovers.

¹¹ Da bød Esekias at det skulde innrettes forrådsammere i Herrens hus, og da det var gjort,

¹² kom folket ærlig og redelig med førstegrøden og tienden og de hellige gaver og la dem inn der. Levitten Konanja hadde opsyn med dette og næst efter ham hans bror Sime'i.

¹³ Men Jehiel og Asasja og Nahat og Asael og Jerimot og Josabad og Eliel og Jismakja og Mahat og Benaja var opsynsmenn under Konanja og hans bror Sime'i efter pålegg av

kong Esekias og Asarja, forstanderen for Guds hus.

¹⁴ Levitten Kore, Jimnas sønn, som var dørvokter mot øst, hadde opsynet over de frivillige gaver til Gud og skulde utdele Herrens offergaver og de høihellige gaver.

¹⁵ Under ham stod Eden og Minjamin og Jesua og Semaja, Amarja og Sekanja; de skulde være tillitsmenn i prestenes byer og utdele gavene til sine brødre etter deres skifter, både til store og små,

¹⁶ med undtagelse av alle dem av mannkjønn, fra treårsalderen og opover, som var opskrevet i ættelistene, og som kom til Herrens hus for hver dag å få hvad de den dag trengte under den tjeneste de hadde å vareta etter sine skifter --

¹⁷ prestene var opskrevet i listene etter sine familier, og levittene fra tyveårsalderen og opover, etter det de hadde å vareta i sin skifter -- .

¹⁸ De skulde også utdele gavene til dem som var opskrevet av deres små barn, hustruer, sønner og døtre, så mange de var; for med troskap helliget de sig til sin tjeneste.

¹⁹ For dem av Arons sønner, prestene, som bodde på løkkene omkring sine byer, var det i hver by noen navngitte menn som skulde utdele til alt mannkjønn blandt prestene det som tilkom dem, og likeså til alle dem av levittene som var opskrevet i ættelistene.

²⁰ Således gjorde Esekias i hele Juda, og han gjorde hvad godt og rett og sant var i Herrens, hans Guds øine.

²¹ Og alt det som han tok sig fore, idet han søkte sin Gud, enten det gjaldt tjenesten i Guds hus, eller det gjaldt loven og budet, det gjorde han av alt sitt hjerte, og det lyktes for ham.

KAPITTEL 32

Nogen tid efterat Esekias hadde utført dette og vist sådan troskap, kom kongen i Assyria Sankerib og drog inn i Juda; han kringsatte de faste byer og tenkte han skulde få dem i sin makt.

² Da Esekias fikk vite at Sankerib var kommet og hadde i sinne å angripe Jerusalem,

³ rådslo han med sine høvdinger og sine ypperste stridsmenn om å tilstoppe vannet i kildene utenfor byen; og de hjalp ham.

⁴ Det samlet sig da meget folk, og de tilstoppet alle kildene og den bekk som rant midt igjennem landet; for de sa: Hvorfor skulde assyrerkongene komme og finne rikelig vann?

⁵ Så tok han mot til sig og bygget op igjen hele den mur som var revet ned, og førte den helt op til tårnene, og utenfor bygget han en annen mur; han satte også Millo i Davids stad i fast stand og lot gjøre kastevåben i mengde og skjold.

⁶ Og han satte krigshøvedsmenn over folket og samlet dem hos sig på plasser ved byporten og talte til dem for å vekke deres mot og sa:

⁷ Vær frimodige og sterke, frykt ikke og reddes ikke for kongen i Assyria og hele den hær han har med sig! For med oss er der en større enn der er med ham;

⁸ med ham er en arm av kjød, men med oss er Herren vår Gud, og han skal hjelpe oss og føre våre kriger. Og folket stolte på Esekias' Judas konges ord.

⁹ Derefter sendte kongen i Assyria Sankerib, som selv lå for Lakis med hele sin krigsmakt, sine tjenere til Jerusalem, til Judas konge Esekias og til alle dem av Juda som var i Jerusalem, og lot si:

¹⁰ Så sier Sankerib, kongen i Assyria: Hvad er det I setter eders lit til, siden I blir sittende innestengt i Jerusalem!

- 11** Esekias forfører eder bare for å la eder dø av hunger og tørst, når han sier: Herren vår Gud skal redde oss av assyrerkongens hånd.
- 12** Har ikke denne Esekias tatt hans offerhauger og hans altere bort og sagt til Juda og Jerusalem: Bare foran ett alter skal I tilbede, og på det skal I brenne røkelse?
- 13** Vet I ikke hvad jeg har gjort, jeg og mine fedre, med alle folkene rundt om i landene? Har vel de guder som dyrkes av folkene rundt om i landene, maktet å redde sine land av min hånd?
- 14** Hvem av alle gudene hos disse folk som mine fedre har utryddet, er det som har maktet å redde sitt folk av min hånd, og så skulde eders Gud makte å redde eder av min hånd?
- 15** Så la nu ikke Esekias få narret eder! La ham ikke således forføre eder! Tro ham ikke! For ingen gud hos noget folk eller rike har maktet å redde sitt folk av min hånd eller av mine fedres hånd; hvor meget mindre vil da eders guder kunne redde eder av min hånd!
- 16** Og ennu flere ord talte hans tjenere mot Gud Herren og mot hans tjener Esekias.
- 17** Han skrev også et brev for å håne Herren, Israels Gud, og tale mot ham; i det stod det: Likesom folkenes guder rundt om i landene ikke har reddet sine folk av min hånd, således skal heller ikke Esekias' Gud redde sitt folk av min hånd.
- 18** Og de ropte med høi røst på jødisk til folket i Jerusalem som stod på muren, for å skremme og forferde dem, så de kunde innta byen;
- 19** og de talte om Jerusalems Gud på samme vis som om folkenes guder på jorden, de som er et verk av menneskehender.
- 20** Da kong Esekias og profeten Esaias, Amos' sønn hørte dette, bad de og ropte til himmelen.
- 21** Og Herren sendte en engel som tilintetgjorde alle de djerne stridsmenn og fyrstene og høvedsmennene i assyrerkongens leir, så han med skam måtte vende tilbake til sitt land. Og da han engang gikk inn i sin guds hus, kom nogen av hans egne sønner og hugg ham ned der med sverdet.
- 22** Således frelste Herren Esekias og Jerusalems innbyggere av assyrerkongen Sankeribs hånd og av alle andre fienders hånd og vernet dem til alle sider.
- 23** Det var mange som kom til Jerusalem med gaver til Herren og med kostbare ting til Judas konge Esekias; og han blev efter dette høit æret blandt alle folk.
- 24** Ved den tid blev Esekias dødssyk; da bad han til Herren, og Herren svarte ham og gav ham et underfullt tegn.
- 25** Men Esekias gjengjeldte ikke den velgjerning som var vist ham; han blev overmodig i sitt hjerte, og det kom vrede over ham og over Juda og Jerusalem.
- 26** Da ydmyket Esekias sig, fordi han hadde vært overmodig i sitt hjerte, og det samme gjorde Jerusalems innbyggere; derfor kom Herrens vrede ikke over dem så lenge Esekias levde.
- 27** Esekias hadde overmåte stor rikdom og ære; han gjorde sig skattkammere, hvor han gjemte sølv og gull og dyre stener og krydderier og skjold og alle slags kostbare ting;
- 28** og han gjorde sig forrådshus for det som blev avlet av korn og most og olje, og fjøs for alle slags fe, og han la sig til buskap for sine fjøs.
- 29** Likeledes bygget han byer og fikk sig en mengde med småfe og storfe; for Gud hadde gitt ham overmåte meget gods.
- 30** Det var også Esekias som tilstoppet det øvre utløp av Gihonvannet og ledet det ned vestenfor Davids stad. I alt det han tok sig fore, hadde han lykke med sig,
- 31** således også da sendemennene kom fra Babels fyrster, som sendte bud til ham for å spørre om det underfulle tegn som var skjedd i landet; Gud forlot ham bare for å sette

ham på prøve og for å kjenne alt hvad som var i hans hjerte.

³² Hvad som ellers er å fortelle om Esekias og hans fromme gjerninger, det er opskrevet i profeten Esaias', Amos' sønns syn i boken om Judas og Israels konger.

³³ Og Esekias la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham ved opgangen til Davids efterkommeres graver. Hele Juda og Jerusalems innbyggere viste ham stor ære ved hans død. Og hans sønn Manasse blev konge i hans sted.

KAPITTEL 33

Manasse var tolv år gammel da han blev konge, og han regjerte fem og femti år i Jerusalem.

² Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, efter de vederstyggelige skikker hos de hedningefolk som Herren hadde drevet bort for Israels barn.

³ Han bygget op igjen de offerhauger som hans far Esekias hadde revet ned, og reiste altere for Ba'alene og gjorde Astarte-billeder, og han tilbad hele himmelens hær og dyrket den.

⁴ Og han bygget altere i Herrens hus, enda Herren hadde sagt: I Jerusalem skal mitt navn bo til evig tid.

⁵ For hele himmelens hær bygget han altere i begge forgårdene til Herrens hus.

⁶ Han lot sine sønner gå gjennom ilden i Hinnoms sønns dal og gav sig av med å spå av skyene og tyde varsler og drive trolldom, og han fikk sig dødningemanere og sannsigere; han gjorde meget som var ondt i Herrens øine, så han vakte hans harme.

⁷ Og han satte det utskårne billede han hadde gjort, i Guds hus, hvorm Gud hadde sagt til David og hans sønn Salomo: I dette hus og i Jerusalem, som jeg har utvalgt blandt alle Israels stammer, vil jeg la mitt navn bo til evig tid,

⁸ og jeg vil ikke mere la Israel vandre hjemløs bort fra det land jeg bestemte for deres fedre, så sant de bare gir akt på å gjøre alt det jeg har pålagt dem, efter hele den lov, de bud og de forskrifter de fikk gjennom Moses.

⁹ Men Manasse forførte Juda og Jerusalems innbyggere, så de gjorde ennu mere ondt enn de hedningefolk Herren hadde utryddet for Israels barn.

¹⁰ Og Herren talte til Manasse og hans folk, men de aktet ikke på det.

¹¹ Derfor lot Herren assyrerkongens hærførere komme over dem, og de fanget Manasse med kroker og bandt ham med to kobberlenker og førte ham til Babel.

¹² Men da han var stedt i nød, bønnfalt han Herren sin Gud og ydmyket sig dypt for sine fedres Guds åsyn.

¹³ Og da han bad til Herren, bønnhørte han ham; han hørte hans ydmyke begjæring og førte ham tilbake til Jerusalem, så han fikk sitt rike igjen. Da sannet Manasse at Herren er Gud.

¹⁴ Siden bygget han en ytre mur for Davids stad vestenfor Gihon i dalen og til inngangen gjennom Fiske-porten og lot den gå rundt omkring Ofel, og han gjorde den meget høi. Og i alle de faste byer i Juda innsatte han krigshøvedsmenn.

¹⁵ Han tok bort de fremmede guder og avgudsbilledet fra Herrens hus og alle de alter han hadde bygget på det berg hvor Herrens hus stod, og i Jerusalem, og kastet dem utenfor byen.

¹⁶ Så satte han Herrens alter i stand og ofret takkoffere og lovoffere på det; og han bad Juda å tjene Herren, Israels Gud.

- ¹⁷ Dog ofret folket ennu på haugene, men bare til Herren sin Gud.
- ¹⁸ Hva som ellers er å fortelle om Manasse og om hans bønn til sin Gud og om de ord som seerne talte til ham i Herrens, Israels Guds navn, det er opskrevet i Israels kongers krønike.
- ¹⁹ Og hans bønn og bønnehørelse og all hans synd og troløshet og de steder hvor han bygget offerhauger og satte op Astarte-billedene og de utskårne bilder, før han ydmyket sig, derom er det skrevet i Hosais krønike.
- ²⁰ Og Manasse la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham i hans hus; og hans sønn Amon blev konge i hans sted.
- ²¹ Amon var to og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte to år i Jerusalem.
- ²² Han gjorde hva ondt var i Herrens øine, likesom hans far Manasse hadde gjort; alle de utskårne bilder som hans far Manasse hadde gjort, dem ofret Amon til og dyrket dem.
- ²³ Men han ydmyket sig ikke for Herrens åsyn, som hans far Manasse hadde gjort; han -- Amon -- dynget skyld på skyld.
- ²⁴ Hans tjenere sammensvor sig mot ham og drepte ham i hans hus.
- ²⁵ Men landets folk slo ihjel alle dem som hadde sammensvoret sig mot kong Amon, og så gjorde de hans sønn Josias til konge i hans sted.

KAPITTEL 34

- J**osias var åtte år gammel da han blev konge, og han regjerte en og tretti år i Jerusalem.
- ² Han gjorde hva rett var i Herrens øine, og vandret på sin far Davids veier; han vek ikke av hverken til høyre eller til venstre.
- ³ I det åttende år av sin regjering, da han ennu var en ungdom, begynte han å søke Davids, sin fars Gud, og i det tolvte år begynte han å rense Juda og Jerusalem for offerhaugene og Astarte-billedene og de utskårne og støpte bilder.
- ⁴ De rev ned Ba'alenes altere, mens han så på det, og solstøttene som stod ovenpå dem, hugg han i stykker, og Astarte-billedene og de utskårne og støpte bilder sønderslo han og knuste dem, og støvet av dem strødde han på de folks graver som hadde ofret til dem,
- ⁵ og prestenes ben brente han på deres altere. Således rensset han Juda og Jerusalem.
- ⁶ Og rundt omkring i Manasses og Efra'ims og Simeons byer like til Naftali gjennemsøkte han husene,
- ⁷ og han rev ned alterne og Astarte-billedene, og de utskårne bilder sønderslo han og knuste dem, og alle solstøttene i hele Israels land hugg han i stykker; så vendte han tilbake til Jerusalem.
- ⁸ Og i det attende år av sin regjering, mens han holdt på å rense landet og Herrens hus, sendte han Safan, Asaljas sønn, og byens høvedsmann Ma'aseja og historieskriveren Joah, Jaokas' sønn, avsted for å sette i stand Herrens, hans Guds hus.
- ⁹ Da de kom til ypperstepresten Hilkias, gav de fra sig de penger som var kommet inn til Guds hus, og som de levitter som var voktere ved dørtreskelen, hadde samlet inn fra Manasse og Efra'im og hele resten av Israel og fra hele Juda og Benjamin og Jerusalems innbyggere --
- ¹⁰ de overgav dem til dem som forestod arbeidet og hadde tilsyn med Herrens hus; og de gav dem til dem som utførte arbeidet -- dem som arbeidet i Herrens hus og skulde utbedre huset og sette det i stand,
- ¹¹ til tømmermennene og bygningsmennene til innkjøp av hugne stener og tre til

bindingsbjelkene og til å tømre op igjen de bygninger som Judas konger hadde latt forfalle.

¹² Mennene arbeidet med troskap på verket. Nogen av levittene var satt til å ha tilsyn med dem; det var Jahat og Obadja av Meraris barn og Sakarja og Mesullam av kahatittenes barn og alle de levitter som forstod sig på musikkinstrumenter.

¹³ De hadde også rådighet over bærerne og tilsyn med alle arbeiderne ved hvert enkelt arbeid. Nogen av levittene var også skrivere og opsynsmenn og dørvoktere.

¹⁴ Da de nu tok ut de penger som var kommet inn til Herrens hus, fant presten Hilcias boken med Herrens lov, som var gitt ved Moses.

¹⁵ Da tok Hilcias til orde og sa til statsskriveren Safan: Jeg har funnet lovboken i Herrens hus. Og Hilcias overgav boken til Safan.

¹⁶ Safan bar boken til kongen, og han gav med det samme melding til kongen og sa: Dine tjenere gjør alt som er dem pålagt;

¹⁷ de har tømt ut de penger som fantes i Herrens hus, og overgitt dem til tilsynsmennene og til dem som forestår arbeidet.

¹⁸ Og statsskriveren Safan fortalte kongen at presten Hilcias hadde overgitt ham en bok. Og Safan leste op av den for kongen.

¹⁹ Da kongen hørte lovens ord, sønderrev han sine klær.

²⁰ Og kongen bød Hilcias og Akikam, Safans sønn, og Abdon, Mikas sønn, og statsskriveren Safan og kongens tjener Asaja:

²¹ Gå og spør Herren for mig og for dem som er blitt igjen i Israel og Juda, om det som står i den bok som nu er funnet! For stor er Herrens vrede, som er utøst over oss fordi våre fedre ikke har holdt Herrens ord og ikke gjort alt det som skrevet er i denne bok.

²² Så gikk Hilcias og de andre som kongen sendte avsted, til profetinnen Hulda, hustru til klædeskammer-vokteren Sallum, sønn av Tokhat, Kasras sønn; hun bodde i Jerusalem i den annen bydel; og de talte med henne således som det var dem pålagt.

²³ Hun sa til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Si til den mann som har sendt eder til mig:

²⁴ Så sier Herren: Se, jeg fører ulykke over dette sted og dets innbyggere -- alle de forbannelser som er skrevet i den bok de har lest for Judas konge,

²⁵ fordi de har forlatt mig og brent røkelse for andre guder for å vekke min harme med alt sine hendes verk; min vrede skal utøses over dette sted, og den skal ikke utslukkes.

²⁶ Og til Judas konge, som sendte eder for å spørre Herren, til ham skal I si således: Så sier Herren, Israels Gud, om de ord som du har hørt:

²⁷ Fordi ditt hjerte blev bløtt, og du ydmyket dig for Guds åsyn da du hørte hans ord mot dette sted og dets innbyggere--fordi du ydmyket dig for mitt åsyn og sønderrev dine klær og gråt for mitt åsyn, så har også jeg hørt, sier Herren.

²⁸ Så vil jeg da samle dig til dine fedre, og du skal samles med dem i din grav i fred, og dine øine skal ikke se all den ulykke jeg vil føre over dette sted og dets innbyggere. Med dette svar kom de tilbake til kongen.

²⁹ Da sendte kongen bud og lot kalle sammen alle Judas og Jerusalems eldste.

³⁰ Og kongen gikk op til Herrens hus, og hver mann av Juda og Jerusalems innbyggere fulgte ham, prestene og levittene og alt folket, både store og små; og han leste op for dem alt det som stod skrevet i paktens bok, den som var funnet i Herrens hus.

³¹ Og kongen stod på sin plass og gjorde den pakt for Herrens åsyn at han vilde følge Herren og holde hans bud og hans vidnesbyrd og hans forskrifter av alt sitt hjerte og av all sin sjel -- at han vilde gjøre efter paktens ord, som var skrevet i denne bok.

³² Og han lot alle som fantes i Jerusalem og Benjamin, trede inn i pakten; og Jerusalems

innbyggere gjorde efter den pakt de hadde inngått med Gud, sine fedres Gud.

33 Og Josias tok bort alle vederstyggeligheter fra alle de land som hørte Israels barn til, og han holdt alle som fantes i Israel, til å tjene Herren sin Gud. Så lenge han levde, vek de ikke av fra Herren, sine fedres Gud.

KAPITTEL 35

Så holdt Josias påske for Herren i Jerusalem, og de slaktet påskelammet på den fjortende dag i den første måned.

2 Han satte prestene til det de skulde vareta, og styrket dem til tjenesten i Herrens hus.

3 Og han sa til levittene, som lærte hele Israel, og som var helliget til Herren: Sett den hellige ark i det hus som Israels konge Salomo, Davids sønn, har bygget! I har ikke mere noget å bære på skuldrene; tjen nu Herren eders Gud og hans folk Israel!

4 Gjør eder rede efter eders familier, i eders skifter, således som det er foreskrevet av Israels konge David og av hans sønn Salomo,

5 og still eder op i helligdommen efter eders brødres, det menige folks familie-avdelinger, således at det på hver av dem kommer en avdeling av en levitt-familie!

6 Slakt så påskelammet og hellige eder og lag det til for eders brødre, så I gjør efter Herrens ord ved Moses!

7 Josias gav det menige folk tretti tusen stykker småfe, lam og kje, alt sammen til påskeoffer for alle som var der, og likeledes tre tusen stykker storfe; dette gav kongen av sin egen eiendom.

8 Og hans høvdinger gav frivillige gaver til folket, til prestene og levittene; Hilkias og Sakarja og Jehiel, forstanderne for Guds hus, gav prestene to tusen og seks hundre stykker småfe til påskeoffer og tre hundre stykker storfe.

9 Og Konanja og hans brødre Semaja og Netanel, og Hasabja og Je'iel og Josabad, de øverste blandt levittene, gav levittene fem tusen stykker småfe til påskeoffer og fem hundre stykker storfe.

10 Således kom tjenesten i sin rette skikk, og prestene stod på sin plass og likeså levittene efter sine skifter, således som kongen hadde befalt.

11 De [levittene] slaktet påskelammene, og prestene sprengte blodet, som de rakte dem, og levittene flådde dem.

12 Så skilte de fra brennofferet [de stykker som skulde ofres som brennoffer.] og gav det til det menige folk efter deres familie-avdelinger, så de kunde ofre det til Herren, som foreskrevet er i Mose bok. På samme måte gjorde de også med storfeet.

13 Påskelammet stekte de over ilden, som foreskrevet var, og offerkjøttet kokte de i gryter, kjeler og panner og skyndte sig å bære det ut til hele det menige folk.

14 Så laget de det til for sig selv og for prestene; for prestene, Arons sønner, holdt helt til om natten på med å ofre fettstykkene av brennofferet; derfor laget levittene det til for sig selv og for prestene, Arons sønner.

15 Sangerne, Asafs sønner, stod på sin plass, således som David og Asaf og Heman og kongens seer Jedutun hadde foreskrevet, og dørvokterne ved hver sin port; de hadde ikke nødig å gå fra sin tjeneste, for deres brødre, de andre levitter, laget til for dem.

16 Således kom hele Herrens tjeneste den dag i sin rette skikk, og de holdt påske og ofret brennoffere på Herrens alter, således som kong Josias hadde befalt.

17 De av Israels barn som var til stede, holdt dengang påske og de usyrede brøds høtid i syv dager.

- ¹⁸ En påske som denne var ikke blitt holdt i Israel siden profeten Samuels dager, heller ikke hadde nogen av Israels konger holdt en påske som den Josias og prestene og levittene og hele Juda og de av Israel som var til stede, og Jerusalems innbyggere nu holdt.
- ¹⁹ Det var først i det attende år av Josias' regjering at en sådan påske blev holdt.
- ²⁰ En tid efterat alt dette hadde gått for sig, og da Josias hadde fått huset i stand, drog kongen i Egypten Neko op for å stride ved Karkemis ved Frat; og Josias drog ut mot ham.
- ²¹ Da sendte Neko bud til ham og lot si: Hvad har jeg med dig å gjøre, Judas konge? Det er ikke mot dig jeg kommer idag, men mot det kongehus som jeg stadig ligger i krig med, [de. mot Assyrias konge] og Gud har sagt at jeg skulde være snar. La være å stride mot Gud! Han er med mig. Ta dig i vare så han ikke ødelegger dig!
- ²² Men Josias vendte ikke om fra ham; han forklædde sig og vilde stride med ham og hørte ikke på Nekos ord, som kom fra Guds munn, men drog ut for å stride med ham i Megiddo-dalen.
- ²³ Men bueskytterne rammet kong Josias; da sa kongen til sine tjenere: Før mig bort! Jeg er hårdt såret.
- ²⁴ Hans tjenere bar ham da bort fra vognen og kjørte ham på en annen av hans vogner til Jerusalem; der døde han og blev begravet i sine fedres graver; og hele Juda og Jerusalem sørget over Josias.
- ²⁵ Og Jeremias kvad en klagesang over Josias, og alle sangerne og sangerinnene talte i sine klagesanger om Josias, og det har de gjort like til denne dag; det blev til en fast skikk i Israel å synge disse sanger, og de finnes opskrevet blandt klagesangene.
- ²⁶ Hvad som ellers er å fortelle om Josias og om de fromme gjerninger han gjorde i lydighet mot det som skrevet er i Herrens lov,
- ²⁷ hvad som er å fortelle om ham, både i hans første og i hans senere dager, det er opskrevet i boken om Israels og Judas konger.

KAPITTEL 36

- L**andets folk tok og gjorde Joakas, Josias' sønn, til konge i hans fars sted i Jerusalem.
- ² Joakas var tre og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte tre måneder i Jerusalem.
- ³ Men kongen i Egypten avsatte ham, så han ikke lenger var konge i Jerusalem, og lot landet bøte hundre talenter sølv og en talent gull.
- ⁴ Så gjorde kongen i Egypten Neko hans bror Eljakim til konge over Juda og Jerusalem og forandret hans navn til Jojakim, men hans bror Joakas tok han med sig og førte ham til Egypten.
- ⁵ Jojakim var fem og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem. Han gjorde hvad ondt var i Herrens, hans Guds øine.
- ⁶ Kongen i Babel Nebukadnesar drog op mot ham og lot ham binde med to kobberlenker for å føre ham til Babel.
- ⁷ Nebukadnesar førte også en del av karene i Herrens hus til Babel og satte dem i sitt tempel i Babel.
- ⁸ Hvad som ellers er å fortelle om Jojakim og om de vederstyggelige ting han gjorde sig skyldig i, og hvad ondt det ellers fantes hos ham, det er opskrevet i boken om Israels og Judas konger. Og hans sønn Jojakin blev konge i hans sted.

- ⁹ Jojakin var atten år gammel da han blev konge, og han regjerte tre måneder og ti dager i Jerusalem. Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine.
- ¹⁰ Ved årsskiftet sendte kong Nebukadnesar krigsfolk avsted og lot ham føre til Babel, og med ham de kostbare kar i Herrens hus, og han gjorde hans bror [farbror] Sedekias til konge over Juda og Jerusalem.
- ¹¹ Sedekias var en og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem.
- ¹² Han gjorde hvad ondt var i Herrens, hans Guds øine; han ydmyket sig ikke for profeten Jeremias, hvis ord kom fra Herrens munn.
- ¹³ Han gjorde også oprør mot kong Nebukadnesar, som hadde latt ham sverge sig troskap ved Gud; han var hårdnakket og forherdet sitt hjerte, så han ikke vendte om til Herren, Israels Gud.
- ¹⁴ Også alle prestenes og folkets høvdinger forsyndet sig storlig og fulgte alle hedningefolkenes vederstyggelige skikker, og de gjorde Herrens hus urent, det som han hadde helliget i Jerusalem.
- ¹⁵ Herren, deres fedres Gud, sendte sine ord til dem ved sine sendebud tidlig og sent; for han ynkedes over sitt folk og over sin bolig.
- ¹⁶ Men de spottet Guds sendebud og foraktet hans ord og hånte hans profeter, inntil Herrens vrede mot sitt folk blev så sterk at det ikke lenger var nogen lægedom.
- ¹⁷ Da lot han kaldeernes konge dra op mot dem, og han drepte deres unge menn med sverdet i deres hellige hus og sparte hverken unggutter eller jomfruer eller gamle og gråhårede -- alle gav han i hans hånd.
- ¹⁸ Alle karene i Guds hus, både store og små, og skattene i Herrens hus og kongens og hans høvdingers skatter -- alt førte han til Babel.
- ¹⁹ De brente op Guds hus og rev ned Jerusalems mur; alle dets palasser brente de op med ild, og alle dets kostbare kar blev ødelagt.
- ²⁰ Dem som sverdet hadde levnet, førte han som fanger til Babel, og de blev hans og hans sønners træler, til perserriket fikk makten,
- ²¹ forat Herrens ord i Jeremias' munn skulde bli opfylt -- til landet hadde gjort fyldest for sine sabbatsår; alle de dager det lå øde, hadde det hvile -- til sytti år var gått til ende.
- ²² Så var det i perserkongen Kyros' første år; da vakte Herren, forat hans ord i Jeremias' munn skulde opfylles, slike tanker i perserkongen Kyros' ånd at han lot utrope i hele sitt rike og dessuten kunngjøre ved en skrivelse:
- ²³ Så sier Kyros, kongen i Persia: Herren, himmelens Gud, har gitt mig alle jordens riker, og han har pålagt mig å bygge ham et hus i Jerusalem i Juda. Er det nogen blandt eder av alt hans folk, så være Herren hans Gud med ham, og han kan dra dit!

For other languages please go to www.wordproject.org